

komm'

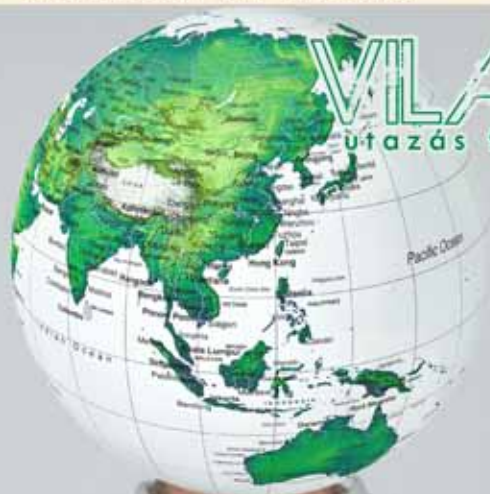
BUDAPESTI
KOMMUNIKÁCIÓS ÉS
ÜZLETI FŐISKOLA

III. évfolyam, 3. szám

2009. MÁRCIUS

A BKF HALLGATÓI LAPJA

VILÁGJÁRÓK

utazás földön vízen levegőben

ÁVÁSZ?

uy kortárs
konceptió

multimedia, modern art
{ odaba%\$os }
művészet

http://uy.hu_

Jó munkához jó idő kell

Bizony, napsütéses. Ám szükség van még nagy adag elszántságra, pontoságra, rugalmasságra és persze egy jó csapatra. A komm'-nak mindene megvan, ami a jó munkához kell.

Februárban még titkolóztunk a következő lap témáját illetően, ám most mindent megmutatunk, amit az első tavaszi hónapra szántunk.

Március az ébredés ideje. A tél múltóban, az első meleg napsugarak már kandikálnak a felhők alól. Ez az évszak megihlet, felpeszdit és feltölt. Ilyenkor eltűnnek a depressziós gondolatok és a negatív érzések. Helyükbe a szerelem, a szeretet és a boldogság lép.

Ez a legjobb időszak az utazásra. Ezért mi is hátizsákot ragadtunk, kezünkbe vet-

tük a térképet, és elindultunk. Nagy utazókkal beszélgettünk, felfedeztük Magyarország gyógyfürdőit, könyveket lapoztunk át, furábbnál furább szokásokkal ismerkedtünk meg, de még az utazás lelki történéseit is felkutattuk. Igyekeztünk megmutatni mindent – földön, vízen és levegőben.

Célunk egy olyan lap létrehozása volt, amely kiragad a szürke hétköznapiakból. Amitől feltöltődik az olvasó, és aminek hatására elmúlik a téli „kiégettség”. Igyekeztünk olyan színésszé varázsolni, hogy hirtelen mindenkinek kedve legyen útra kelni és mosolyogni.

Most pedig öveket becsatolni, mert indulunk! Üdvözöllek a komm' utazó világában!

ÁRGYELLÁN EDINA

FŐSZERKESZTŐ

KACSKARINGÓS UTAKON

...mert utazni jó!

Hogy egy régi dalból idézzek: „nagy utazás az életünk”. És tényleg. Minden napunk egy utazás: egyszer ismert terepen szemlélődünk, máskor pedig az ismeretlent fedezzük fel. De mindkét esetben ugyanazt az érzést keressük: az utazás nyújtotta mámort.

Szeretek utazni. Ki ne szeretne?! Szeretem a hegyes-dombos tájakat, még jobban a tengert. Szeretem a forráságot, néha pedig a frissítő szellőt. Gyakran járom a városokat, múzeumokat, nevezetességeket. Máskor csak fekszem a homokos parton. Van ennél jobb?

De én a virtuális utazásért is rajongok. Imádom elkalandozni a gondolataimban, és így teljesen új, vagy akár ismert terepre varázsolni magam. Amikor egy régi, kedves dalt hallgatok, tényleg úgy érzem, hogy visszautazom az időben, és képzeletben teljesen más helyre repülök.

Az olvasásnál is az utazásé a főszerep. Hisz egy jó könyv képes elrepíteni minket egy új világba, ahol minden a mi képzeletünk szerint alakul: a figurák ugyanúgy, mint a helyszínek.

És talán a legtitkosabb utazás az, amikor álmodunk. Hiszen ez tőlünk függetlenül, mégis tőlünk függően alakul. Gondolom mindannyian kipróbáltuk már, hogy lefekvés előtt elterveztük, miről szeretnénk éjszaka álmodni, ám reggelre valami egészen másra ébredtünk. Sajnos nem tudjuk alakítani, miről álmodjunk. Legalábbis én még nem találtam meg erre a megfelelő varázsigét. Álmaink ennek ellenére saját vágyaink alapján születnek, s ebben az érdekes világ-

ban sokszor ismert helyszínen találjuk magunkat, a történet szereplőit pedig rokonaink, ismerőseink köréből választjuk. Vagyis mégis jelentős szerepünk van az álmainkban. Sosem tudhatjuk, mi vár ránk éjszaka, életünk melyik piciny részlete születik újjá akár egy új, akár a régi kontextusban. Az álom tehát nem más, mint utazás az ismert ismeretlenbe.

Kiskoromban sokat mesélt nekem a nagy. Akkoriban még sok mindent nem értettem a történelemből. Mindig megfogta a kezem, és együtt repültünk '56-ba, vagy akár a világháborúba. Micsoda kalandok, micsoda utazások!

És pont ezek az utazások azok, melyek átsegítenek minket a szürke hétköznapi nehézségein, és elviselhetőbbé teszik a végtelennek tűnő várakozást, míg a tényleges utazás el nem érkezik. Amikor végre szereteteinkkel utazhatunk, és kipihenhetjük a mindennapok fáradalmait. Persze a nyaralás vagy teelés hamar eltelik, és minden kezdődik előlről. De megéri várakozni, mert utazni jó.

SOLYMÁRI ILDI

SZTEREOTÍPIAEGYVELEG A MAGYAROKRÓL

Így látják ők

Egyszer egy amerikai lány megkérdezte tőlem, honnan jöttem. Mondtam neki, hogy Magyarországról. Elgondolkodott. Majd kicsit összezavarodva rám nézett, s így szólt: „Furcsa, a legtöbb ázsiai látszik, hogy ázsiai. Vágott szemük van, alacsonyabbak, sötétebb a bőruk és a hajuk színe is. Furcsa, rólad mennyire nem lehet megmondani, hogy ázsiai vagy.” Ezek után azt hiszem, igazán nem nagy hiba Budapestet összetéveszteni Bukaresttel.

Tegyük fel, hogy valaki tudja, Magyarország Kelet-Közép-Európában van. A külföldiek többsége (és itt most nyilván nem kelet-európai társainkra gondolok) egyből mérhetetlenül rossz állapotokra asszociál. Mert mi, magyarok földutainkon még lovaskocsikkal közlekedünk, legjobb esetben fekete-fehér televíziót nézünk, számítógépekről csak legendákat hallottunk, apropó, vajon mi az az internet?

Szomorú, de igaz. Sokak szerint mi még nagyon el vagyunk maradva, s nem nevezhetjük magunkat modern civilizációnak. Találkoztam már olyan külföldivel, aki valóban azt hitte, hogy itt mindenki ostort csapkod a pusztában, betyárok és parasztlázok közt élünk, és meglepődtek azon, hogy van nálunk meleg víz.

De lépünk túl a tájékozatlan emberek világméretén.

Az első és legelterjedtebb sztereotípiá, amit ránk szoktak ragasztani, hogy mi egy depressziós, mélabús népség vagyunk. A külföldiek szerint a magyar emberekből valahogy hiányzik az „őrültség”. Néha túl komolyak, sok tabu van, és kicsit tartózkodó-

ak. Nem annyira „szabadok”. Valóban túl sokat aggódunk mindenben, és ez meg is látszik rajtunk.

Országunk híres gasztronómiájáról. Általában mindenki hallott már gulyáslevesünkről, és tudják, hogy nálunk a pirospaprika sokszor fontosabb fűszer, mint a só vagy a bors. Mi is büszkéek vagyunk főzőtudományunkra, és talán pont ezért terjedt el rólunk, hogy vendégszeretőek vagyunk.

Sok különös dolgot hallottam külföldiektől, a lista végeláthatatlan. Tudtátok például, hogy a legtöbb magyar horkol? Vagy azt, hogy nagyon sokat vakarjuk és fújjuk az orrunkat? Biztosan titeket is riogattak a születek, hogy vizes hajjal nem megyünk utcára, mert agyhártyagyulladásra kapunk... Furcsa, hogy ezt semelyik másik ország állampolgárai nem látják így. Számukra meglepő, hogy Magyarországon a kezét a száj elé illik tenni, amikor ásít az ember.

Nekem az volt a meglepő, mikor többen megemlítették nekem, hogy azt vették észre, a magyar férfiaknak sok, hosszú és gyorsan növekvő arcszőrzete van. A gyönyörű magyar lányokról meg minden külföldi hallott már, de tudtátok, hogy az a hír járja, hogy könnyűvérűek vagyunk? Sőt, egy amerikai magazin szerint a magyar lányok a legagresszívabbak.

A sztereotípiáknak nem biztos, hogy van alapjuk, vagy legalábbis nehezen tisztázható, de hatásuk bizonyosan van és befolyásolja az adott nemzet életét, fogadtatását, a tagjaival és az egészével kapcsolatos bánásmódot. A sztereotípiák sokszor igazak, néha megdöbbentőek, és legtöbbször elgondolkodtatóak...

POPPER ELIZA

GYÓGYULÁS, SZÓRAKOZÁS, PIHENÉS...

Ne fürggyé' le! Vagy mégis?

Magyarország a tavak és vizek országa, hiszen rengeteg gyógyfürdőnk, élményfürdőnk és több nagy tavunk is van. Ezeket a helyeket szokás szerint az év minden időszakában felkeressük, hol busszal, hol vonattal, kocsival vagy gyalogszerrel.

Sok ember azért jár fürdőbe, hogy kikapcsolódjon és jól érezze magát, valamint hogy szórakozzon. A legtöbben azért keresik fel Hajdúszoboszlót, mert ez Európa legnagyobb fürdőkomp-

van, amiből még palackozásra is jut. Rengeteg külföldi turista jár ide, főleg szlovákok és románok.

Aki ellátogatott már Miskolctapolcára, az tudja, milyen érzés egy barlangfürdő-

borsodi megyeszékhelyig autópálya vezet végig, így kevesebb mint két óra alatt eljuthatunk a barlangfürdőhöz. Ha élményre vágytok, akkor a bőség zavarával kell megküzdnetek: az országban nagyon sok helyen található élményfürdő. Például Kehidakustányban, a Zala völgyében, Keszthelytől 18 km-re. Hamisíthatatlan nyári idő van benn akkor is, ha kinn rossz az idő. Igaz, az út Budapestről kicsit hosszabb. De megéri!

A fővárosban is most nyitott az Aquaworld, amely nagyon szép és impozáns lett. Ám ez még nem minden: aki a szörfözést szeretné kipróbálni, annak is lehetőséget biztosítanak az élményfürdőben. De nekünk magyaroknak, ugye, van egy nagy tavunk, a Balaton. Itt télen-nyáron zajlik az élet. Igaz, télen csak akkor nyüzsögnek a látogatók, ha befagy a tó. Májustól augusztus végéig viszont rengeteg a szórakozni, fürdőzni, nyaralni vágyó. Bizony, az éjszakai élet sem elhanyagolható, hiszen jól tudjuk, hogy sok kapcsolatnak a nyaralás jellenti a kezdetét.

PINTÉR SZABOLCS

lexuma. A gyógyvíz nagyon hatásos is lehet, főleg ha már fiatal korban elkezdjük a vele való nyári fürdőzéseket. Szoboszlón csak gyógyvíz

ben úszkálni és pihenni. A medencék egy hegy belsejében vannak, de külső medencét is találni itt. Budapestről egyszerű az odajutás, hisz a

FROM BUDAPEST F2 TO BEIJING CAPITAL AIRPORT

Nézz az ég felé

Indulás! – Ha ez ilyen egyszerűen menne... De nem. A reptéri várakozás és a beszállás után az ember azt hinné, felszáll. Ehelyett 15 perc guriga a reptéren, az oxigénmaszk és mentőmellény lelőhelyének bemutatása (vajon ha 2000 méterről lezuhanok, mennyi az esélye annak, hogy egy oxigénmaszk megment? Ja, lehet, hogy varázsgáz van benne!), felkészítés a várható balesetekre.

Ekkor már picit feszült voltam. Nagyjából úgy éreztem magam, mintha lábátültetésre készülnék, és az orvos minden részletet elmagyarázna a rongyossá szakadt erek összeillesztésétől kezdve az esetleges komplikációk bőséges hadán át az elveszítendő vérmennyiségig. Aztán elgondolkodtam: ha a kínai légi szolgáltatások is megközelítőleg olyan minőségűek, mint némely made in China fémjelzésű joggingnadrág, nem számíthatunk sok jóra. Kellemesen csalódtam. A kapitány mondókájába kezdett anyanyelvén. Míg töprengtem, miről beszélhet, megkezdte a gyorsulást és emelkedést. Némely fáziskéséssel angolul is bementék, hogy jön a felszállás. Túlestünk a traumán, a monitor tanúsága szerint 36 000 láb magasan siklottunk, és már alkalmam nyílt észrevenni a környezetem. Terebélyes úr mellé kap-

tam helyet, balomon pedig barátnőm szundikált. Nem csoda, hisz az utazásra való felkészülésben tetemes mennyiségű fájdalomcsillapító és hányásgátló gyógyszert vett magához. Jól tette. Míg ő átvitt értelemben is végigrepülte a 9 órás utat, én valahol élet és halál között vergődve küzdöttem az ájulással és az ízületi bántalmakkal, valamint azzal a tudattal, hogy ezt az embert magam mellől én már sosem tudom arrébb rakni; viszont ő ennek tudatában otthonosan

könyököl a karfámon. Az út során kétszer kaptunk enni, nagyjából 3 irányváltoztatástól kaptam ugyanennyi szívrohamot, és már-már sikerült elbóbiskolnom, amikor az immáron ismerős, jóleső érzés járta át testem: a vért valaki átöntötte a fejemből más-hová. Ereszkeünk...

Másodjára jobban bírtam a magasság- és irányváltoztatásokat, ellenben nem számoltam azzal, hogy a (visszafelé magyar) pilóta jobban kedveli a sarkvidéki levegőt, mint a szobahőmérsékletet. Így stílusosan az egyébként gyönyörű látványt nyújtó Szibéria felett repülve annak mínuszaiból is ízelítőt kaptunk. Az utazóközönség végezetül apró szíves-séggel is kedveskedett. Minden egy ártatlan hányással kezdődött a balszélén, de az együttérzés hullámai átcsaptak az egész üléssorra, és a hazatérés öröme valószínűleg kis kórus állt össze.

LENKEFI ANNA

KÜLÖNLEGES HELYEK, EXTRÉM SZOKÁSOK, ÉRDEKESSÉGEK

Néhány furcsaság a nagyvilágból

A következőkben néhány olyan tény olvashattok, amelyek lehetnek teljesen hétköznapiak egy kínai tininek, vagy bevett szokásnak tűnhetnek egy német üzletember számára... mi, magyarok mégis felkapjuk a fejünket, ha ilyeneket hallunk.

Az utazás első célpontja legyen Észak-Amerika. Mivel nekünk még várunk kell a nyárra, landoljunk először a napfényes Floridában, ahol az első eszünkbe jutó szó garantáltan ez lesz: „beach”. Ha gondolatban túlestünk a kötelező strandoláson, irány Orlando és a Disney World, persze ne hagyjuk ki az Universal Studiost sem. De hadd legyen kicsit illúzióromboló: Orlando városa ugyanis nem csak ezen nevezetességeiről híres. Floridában a legveszélyesebb városok listáján viszi a pálmát. A harmadik helyet Miami birtokolja, míg Jacksonville országos szinten a 115. Kicsit könnyedebb témát keresve, nézzünk be egy amerikai iskolába. Ha éppen nem kötelező az intézmény emblémájával fémjelzett egyenruha, akkor is szigorú szabályok vonatkoznak arra, hogy mit viselhetnek az ott tanulók. A kezükben tartott dolgozatot pedig hiába keresnénk érdemjegyet, ott

az A-nak lehet örülni, és az F miatt kell bosszankodni. Egy Georgia állambeli gimnáziumban a rossz eredmény sem hátrány. A korrepetálásra jelentkezőknek ösztönzés céljából fizetnek. Ha pedig kijavítják a gyenge jegyeket, még prémiumot is kapnak. Délebbre véve az irányt tanuljunk egy kicsit a chilei emberektől: az itt élők udvariasságból nem mondanak nemet az esetek többségében. Ha kényes számukra a válaszadás, inkább kitérnek előle, mintsem hogy megsértsenek vele valakit. Egy-két újabb felszállást és leszállást követően már a kenguruk földjén találjuk magunkat: íme Ausztrália. Az itteni oktatási rendszer szintén eltér a magyartól. Ovi helyett iskolai előkészítő van, de nem kötelező. Ellenben már 5 éves korban kezdődik a tanulás, 6-7 év általános iskolai képzés után az 5-6 éves középiskola következik. 15-16 éves korig kötelező az is-

kolátogatás, de körülbelül minden ötödik ausztrál rendelkezik diplomával. A következő állomás Ázsia. Azt hiszem, nekünk az itteni rendszer tetszene legkevésbé. A kínai szülők olyanra komolyan veszik gyermekük taníttatását, hogy a diploma megszerzéséig a magánélet teljesen a háttérbe szorul, valamint az iskola reggeltől estig tart. Kína után repülünk át Indiába. Kevés olyan jellemző akad, amely a minden téren sokszínű ország valamilyen pontján érvényes. Az biztos, hogy a világos bőr az előkelő származás jele. Házaságkötéskor például minél fehérebb a bőre a menyasszonynak, annál értékeesebb. Azon sem kell meglepődni, ha egy indiai az évéshez csak az ujjait használja, pontosabban a jobb, a tisztának tartott kezét. És ha valami igazán különlegeset szeretnénk látni, a Kadzsuraho nevű falucska melletti ezeréves templomokat érdemes közelebről szemügyre venni. A templomfalakon nem a megszokott díszítés, hanem a csoportos szex és a földöntúli gyönyör ábrázolása várja a bámszokókat.

Szintén megdöbbenő a látványa a „zsiráfnyakú” hölgyeknek, akiket Thaiföldön csodálhatunk, vagy inkább sajnálhatunk meg. A nyakra tekert fémspirál lenyomja a kulcsontot és a felső bordákat, azt az illúziót keltve, hogy a nyak hossza változott (innen a név). A „zsiráfnyakúakról” számos monda született. Az egyik szerint valaha a Padaung törzs tagjai a nyakék eltávolításával bün-

tették a házasságtörést. A hosszú évek során a spirál viselőjének nyakizmai teljesen elgyengülnek, így annak eltávolítása után a nő örök életében ágyhoz kötött lesz. A Karen népcsoport-hoz tartozó Padaung törzs tagjai a mai napig megtalálhatók Mianmar (Burma) területén is. Ha pedig Afrikába érkeztünk, még nagyobb megrökönyödés vár ránk a maszájokat tanul-

mányozva. Ők a nyakuk helyett az esetenként 10-15(!) centiméterre megnyúlt fülcimpájukat ékesítik, mégpedig apró műanyag gyöngökkel. Másik furcsa szokásuk a táplálkozáshoz köthető. Kedvenc reggeli koktéljuk marhavér és tej keveréke. Utolsó kontinensváltás: Európa. Mert annak ellenére, hogy ismerni véljük, bizony akadnak jelentős eltérések az országok között. Sem Görögországban, sem például Spanyolországban nem kell zokon venni még az egyórás kését sem. Ezzel szemben a pontosságáról híres német üzletember 2-3 perc után már sértve érzi magát. Továbbá az említett úriember bemutatkozásánál csak a vezetéknevét és rangját mondja, valamint a kézfogást részesíti előnyben az ölekezéssel és a puszkodással szemben. Végül két irigylésre méltó tény Olaszországból: a munkaidő 9-kor kezdődik, és 13 órától másfél órás sziesztát tartanak a délutáni műszak előtt. Borravalóra pedig nem költenek, hiszen azt ugyanis belekalkulálták az árba. Ha pedig valaki nem szeretne új szokásokat megtanulni, idegen kultúrákba csöppenni, akkor fogadja meg a mondást: „mindenhol jó, de legjobb otthon”.

SÁRDI BARBARA

AZ IGAZI KIHÍVÁS

A felkelő nap országa

Japán, mint a világ egyik legfejlettebb nagyhatalma, különböző gondolatokat ébreszthet bennünk. Gondolhatunk akár a minimalizált méretekkel rendelkező technikai találmányok sokaságára, az írásjelek furcsaságára vagy a szigetország adottságaira. Véleményem szerint azonban Japánban a szokások és a hagyományok mind a mai napig tartó hihetetlen tisztelete a legérdekesebb.

A japánok országukat a Föld legkeletibb vidékének hitték. Úgy gondolták, ők látják meg legelőször a Napot, ezért földjüket a napkeltéről Nipponnak (szó szerint: a Nap eredetének országa), tehát a Felkelő Nap Országának nevezték el.

A Japánba utazó számára elengedhetetlen a megfelelő tájékozódás az ország „furcsaságaival”, hagyományaival kapcsolatban, ennek hiányában ugyanis könnyedén felmerülhetnek kisebb-nagyobb félreértések, adódhatnak kellemetlen helyzetek. Ami ugyanis a japán nép szemében felháborító illetlenség, azt mi legfeljebb egy szemöldökrántással elintézzük.

Íme egy-két „elrettentő” példa!

Idézzük fel egyik hazaérkezésünk pillanatát! Tegyük fel, hogy a keltetésnél fáradtabbak és nyugósebbek vagyunk, és szervezetünk nem kíván egyebet, mint egy pihe-puha fekvőalkalmatosságot. Ilyenkor az előtérben tartózkodás pillanatát megpróbáljuk minimálisra csökkenteni, és a lehető leggyorsabban megszabadulni lábbelinktől. Ennek természetesen az lesz a következménye, hogy hanyagul szétdobáljuk a cipőnket...

Japánéknál ez megengedhetetlen. Ott rend a lelke mindennek!

Ha valaki vendégségbe érkezik, első dolga, hogy a lábbelit orral az ajtó felé, izlése-sen elhelyezi. A szimmetria fontos és elengedhetetlen!

A vendégszerető japán beinvitálja vendégét lakásába, és rögtön helyet kínálja. Ha mégsem ez történne, várjunk türelmesen, hogy felajánlják a nekünk szánt helyet.

Ha eljön az étkezés ideje, szinte biztosak lehetünk benne, hogy rizs kerül az asztalra. Ezen nyilván nem lepődik meg senki. Az már viszont kissé ijesztőbb, hogy milyen a százalékos eloszlás a rizs és a hús között: körülbelül 90%–10%, természetesen a rizs javára.

Mondanom sem kell, hogy a nemzeti étel visszautasítása vagy maradék hagyása főben járó bűnnek számít. Ilyenkor nincs más lehetőség a pórul járt rizsutálók számára, mint a mély levegő és az erős akarat...

A szerencsések, akik japán mércével mérve már felnőttként tekinthetnek a felkelő Napra, a szakéivászat morbid műveletében is részt vehetnek.

Hogy miért morbid? Egyszerűen csak azért, mert a nemzeti ital felszolgálása már az első percekben megtörténik, és azt – természetesen – illetlenség visszautasítani. Igen ám, de itt jön az újabb meglepetés: a japán vendéglátói erény csorbul, ha abban a pillanatban, amint elfogyott a szaké, nem töltik újra az erre szánt poharat.

Íme az ördögi kör! Így mulatnak az illedelmes japánok...

Ezek persze csak töredékei a megpróbáltatásoknak... de mindezek mellett a kultúra szépsége, a japán vendégszeretet és a táj egyedisége végül úgyszólván rabul ejti az odalátogatókat.

BOGNÁR ANNA

EGY KANADAI CSEREDIÁK TÖRTÉNETE

A farm, ahol éltem

Talán nem vagyok egyedül azzal a bizsergető vágyammal, hogy egyszer egy teljesen idegen országban éljek, ahol nem ismerek senkit, és engem sem ismernek. Mindig is bátornak tartottam a cserediákokat, akik ilyen kalandra vállalkoztak. A következőkben bemutatok nektek egy nem éppen hepiend történetet arról, hogyan boldogult egy akkor még 18 éves kamasz Kanadában, teli izgalommal és várakozással, messze mindentől, amit ismert és szeretett.

Ezeket az élményeket egy hozám nagyon közelálló ember osztotta meg velem, arról a 11 keserédes hónapról, melyet a kanadai Ontario megyében töltött. Úgy érezte, el kell osztatni a tévhiteket és kipukkasztani a rózsaszín lufikat, amelyek a fejlett nyugati országok említését kísérik. Hozzátette, hogy nem akar senkit sem elriasztani Kanadától, és ezek a sztorik arról a városkáról szólnak, amelyben ő raboskodott cserediákként ott töltött éve alatt, hiszen az országból sajnos semmit nem látott. Tudjuk, hogy mindenütt vannak fejlett nagyvárosok és kissé lelassult vidéki városok, ahol másképp forog az élet kereke. Kanada nagy része ilyen városkákból áll, és pontosan ilyen „farmváros” volt MITCHELL is, ahogyan történetünk szereplője nevezi. Hőszünk a töltött káposzta ízével a szájában és a friss borsodi le-

vegő illatával az orrában landolt egy tehénfarm közepén, ahol az éve első 3 hónapját töltötte. A következő mondatokat tőle idézem, hiszen nála jobban senki nem tudja ezt leírni: „Töredelmesen be kell vallanom, én még életemben nem láttam ennyi tehenet egy helyen. A tökéletes élet itt 300 tehen felett kezdődik, és miután bemutattak mindenkinek a családban, bemutatták a teheneket is. Igen, itt minden tehennek neve volt.” De ő itt is megtalálta a humort és a napos oldalt, hiszen már gimis korában megtanulhatta a te-

hénfejés művészetét és azt az örök igazságot, hogy soha ne toppanj be váratlanul az istállóba, ki tudja, ki guggol éppen a tehenek mellett. Emellett beszámolt a roppant fejlett gasztronómiai szokásokról is, miszerint a nem túl nemes gázok kieregetése étkezés közben teljesen természetes, sőt! A kolbász mindenhez jó, legyen az pancake, vagy éppen juharszirup. Mindig legyen 5-6 kiló kenyér a mélyhűtőben, háború esetére, és a wc ajtó kilincset sosem kell olajozni. Második és harmadik családjánál birkát is nyírhatott, majd az iskolában tudatosították vele, hogy Magyarország Ázsiában van, és Sztálin még él. Klubjának egyik vezetője le akarta fényképezni, hiszen ő még nem látott fehér európaít. Ilyen és ennél még sokkal több megdöbbenő élménnyel tért haza és arra kér mindenkit, hogy ne veszítsük el a humorunkat, még akkor sem, ha nem azt kapjuk, amire számítottunk!

SUSZTRIK ÓFI

MENETSZÉL

A céltalan tömegközlekedésről

A tömegközlekedést szidni divat. Való igaz, ha akar, akkor nagyon könnyen talál az ember okot a méltatlankodásra. A járat „sűrűség”, a tömeg, a sztrájkok, az állandó bérletmutogatás, bár-mibe bele lehet kapaszkodni. Még hónapokkal később is felháborodva meséljük barátainknak egy sör mellett, hogy az ellenőr volt olyan pimasz, és elkérte menetjegyünket, majd a történet csattanójaként – büszke mosollyal arcunkon – szinte hősies tettként vázoljuk komisz elillanásunkat.

Sosem értettem ezt igazán. Nekem megéri a pénzt, hogy teljes lelki nyugalommal közlekedjek bármely viszonylaton, főként abban a tudatban, hogy maximálisan ki is használok a bérletemet. Persze, az is megeshet, hogy a bliccelők egy egész estét betöltő „stand up comedy”-hez gyűjtenek anekdotákat. Visszatérve a teljes mértékben kihasznált budapesti egyesített bérletemhez: a vizsgaidőszak közepén (mikor máskor?), egy barátnőmmel a nyakunkba vettük a várost.

A kék metró egyik megállójánál sikerült kiszelnünk ezt a „közlekedjünk céltalanul” ötletet, így kerültünk az Újpest felé suhanó metróra, ahol leszállás előtt két fiatal lány telefonja segítségével

„zenés-táncos produkciót” adott elő. Önkéntelenül is elmosolyodtam. Erre a hölgyek kissé ingerülten kérdőre vontak, hogy vajon szebbnek érzem-e magam náluk, illetve hogy a táncuk minőségének színvonalában kételkedem-e. A válaszom nemleges volt, mivel egyértelműen úgy gondoltam, hogy a balettintézet két végzős hallgatójával állok szemben. Többször is hálát adtam a metróvezetőnek gondolatban, mikor végre bezárta a leányzók után az ajtót.

A metrók végállomásainak elfogyásakor a Mexikói úton felugrottunk a hármas villamosra, a megfelelő pillanatban integettünk a BKF-nek, és természetesen ez az út sem maradhatott nevetés nélkül. Nagy csodálkozásunkra néhány megálló után a lopva körbetekintő német turisták feltűnésmentesen eltulajdonították a villamos útvonalátlábját. Szüvenír. Nyilván.

A keletitől huszonnégyes villamossal elkúszómaxiztunk a „MüPáig” (ha már ott voltunk, szereztünk magunknak féléves műsorfüzetet), ahol egy megálló erejéig a HÉV-re is felszálltunk. Ekkor jött az ötlet, hogy nem elég a hat metróvégállomás, a villamos és a HÉV, ülünk fel a városban fellelhető összes tömegközlekedési eszközre. A busszal és a trolival nem is voltak különösebb problémáink, de este hat óra magasságában közös megegyezésre jutva lemondtunk a siklóról, a libegőről és a fogaskerekűről is.

A nap egyenlege tehát hat metróvégállomás, a 3-as és a 2-es villamos teljes vonala, mentünk busszal, trolival, hévvel és végül, de nem utolsósorban a négyes-hatos érintésért sem tudtuk kihagyni. Persze mindeközben nagyokat nevtünk, beszélgettünk, és bár volt bérletünk, még egy vidám kis sztorira is futotta.

KÖHALMI ANETT NAP

KÜLÖNBÖZŐ VISELETEK A KÜLÖNBÖZŐ KORSZAKOKBÓL

Fügefalevéltől a farmerig

Ha divatról beszélünk, akkor leggyakrabban az öltözködési szokásokat emlegetjük. A különböző kultúrák különböző típusú ruhákat, más-más kiegészítőket viselnek. Ha úgy vesszük, már Ádám és Éva is divatot teremtett, amikor testüket fügefalevelekkel fedték be.

Akkor utazzunk egy kicsit vissza az időben! Az őskor idején a mamutbőr volt a „menő”, és a kavicsból készített ékszerek. A divat kezdete az ókorra vezethető vissza: a római nők stólát, a férfiak tógát viseltek. Ezek különböző hosszúságú, díszítésű, formájú ruhadarabok voltak, és mindnek volt különböző jelentése (például a festett fehér tógát a politikai hivatalra pályázó jelöltek hordták). Az egyiptomiak klaftot viseltek, egy olyan vászonkendőt, amelyet a lenyírt fejükre kötöttek, így védték magukat a Nap hatásaitól. A román kori viseletre a díszes, színes ruhák jellemzőek, a szabásban nem volt lényeges különbség. Az alsóruha földig ért, többnyire hosszú, szűk ujjal, a felsőruha rövidebb volt, eleinte könyök fölött végződő ujjal, amely később hosszabb lett, és a csukló felé kibővült. A középkorban a frank férfiak hosszú kabátot és nadrágot, a nők bundát, hozzá lábszárkötőt hordtak. Az angolszászok bő tunikát viseltek, övvel összefogva. A gótikus viseletben férfiakon és nőknél egyaránt a szorosan testhez simuló ruha kapott hangsúlyt. A reneszánsz korában a választék már szélesebb lett: a nők legfontosabb ruhadarabja az egyszerű gamurra vagy cotta volt, kerek nyak kivágással és körbe szabott szoknyarésszel, valamint az elegáns cioppa, amelyet a cotta fölött viseltek. A barokk idejét a merevség

jellemezte, majd ezt az öltözködési szokásokban a rokokó játékosága váltotta fel. A francia forradalom után az új divat Angliában született meg. A nők ruhája kényelmes és könnyű lett, és a mellet hangsúlyozta. Megjelent az uszály, és előszeretettel használták a fűzőt is. Ma már ezeket a különböző viseleteket nem igazán különítik el, egyes kultúrák nem is ragaszkodnak a hagyományokhoz. Megfigyelhetjük, hogy a divattervezők

mindent ötvöznek. Mit is hordunk ma? A nők elszoktak a szoknya viselésétől, előszeretettel hordanak nadrágot különféle anyagokból (farmer, kord, vászon, bőr, selyem), típusból (szűk vagy bőszárú, buggyos, rövid, hosszú, térdig érő) – ami épp a kedvükre való. A felsőrészeket is kedv szerint válogatják, hiszen már nem kell takargatniuk magukat. A lényeg, hogy kényelmes legyen, és jól érezzük magunkat abban, ami rajtunk van.

SZEPESI KATALIN

IDEGENVEZETŐNK: DR. RÓKA JOLÁN

Hódítsuk meg a világot!

Szeretünk utazni, mert izgalmas, szórakoztató, hasznos, lélegzetelállító, sokszor meghökkenítő, emlékezetes, tehát akárhogy is nézzük, nagyszerű élmény. Tanárnő nagy utazó, így nem volt kérdéses, hogy ha utazásról beszélünk, mindenképpen ki kell faggatnunk arról, miért is jó, ha van valakiben némi kalandvágy és egy csipetnyi tudásszomj a világ kultúráinak megismerésére.

– Hova utazott Tanárnő életében először, és mikor?

– Amikor kisgyermek voltam, a lengyel tengerpartra utaztam szüleimmel, ugyanis édesapámat meghívták egy hivatalos útra, ahová engem is magával vitt.

– Miért tartja fontosnak az utazást?

– Nem magát az utazást tartom fontosnak, hanem számtalan idegen kultúra megismerését.

Hiszen ha az ember otthonosan mozog a világban, akkor a gondolkodása is átalakul, sokkal empatikusabb lesz, nemcsak különböző kultúrákkal, hanem más kultúrák képviselőivel, szokásaival, habítusaival szemben, és ez a tudás természetesen a személyiségét és világlátását is gazdagítja.

– Mely országba utazna el tanárnő, ahol eddig még nem járt?

– Japánba szívesen elutaznék egyszer, hiszen oda, sajnos, még nem jutottam el.

– Miért éppen erre az országra esett a választása?

– Azért, mert Japán a világ egyik meghatározó nagyhatalma. Ezen kívül lenyűgözőnek tartom a kommunikációs technológiájuk fejlettségét, és szeretném látni, hogy a hagyományos kulturális beidegződések és ez a hihetetlen gazdasági, technikai színvonal hogyan tud békésen megenni egymás mellett.

A japánok nagyon hagyományörzőek, ugyanakkor olyan kiemelkedő teljesítményre képesek, amely egyedülálló a világon. Úgy értesültem, hogy átalakulóban van a családok élete, és ennek oka, hogy az úgynevezett női emancipáció kezd utat törni magának. Szeretném saját szememmel látni, hogy ez az új törekvés hogyan hat a japán családi szerkezet mó-

dosulására, és milyen hatással lesz a japán nemzeti kultúra átalakulására.

– Melyek azok az országok, ahol már járt?

– Szinte egész Európát bejártam már, több évet éltem a volt Szovjetunióban és Amerikában, továbbá eljutottam Kanadába, Indiába és Afrikába is. Körülbelül 10-12 évet éltem külföldön.

– Az említett országok közül van-e olyan, ahová még szívesen visszamenne tanárnő, akár több alkalommal is?

– Nagyon sok időt töltöttem Angliában, oda mindig szívesen utazom, még azt is el tudnám képzelni, hogy ott éljek. Az angolok kiemelkedően fontosnak tartják a hagyományok tiszteletét, a külső környezetüket pedig megbecsülik, óvják, ami számomra nagyon szimpatikus hozzáállás. Az országnak rendkívül gazdag történelme, kultúrája bővelkedik kiemelkedő teljesítményekben.

– Tanulás szempontjából mely országot ajánlaná a fiatalabb generációnak, tehát nekünk, hallgatóknak?

– Attól függ, hogy ki milyen irányba szeretné továbbképezni magát. A legfontosabb az, hogy minél fiatalabban megkedveljék az uta-

zást. Én mindkét gyermeke-
met 4-5 éves korában Párizs-
ba vittem először. A francia
kultúrát mindenképpen fiata-
lon kell megismerni, megérez-
ni különlegességét, magunk-
ba szívni varázslatos levegő-
jét, és felfedezni sajátos vilá-
gát, szokásait.

**– Mit jelent Tanárnő szá-
mára az utazás?**

– Mára az életem részévé
vált, olyan rutincselekedet,
mint ahogyan reggelente meg-
érkezem a főiskolára. Semmi-
lyen előzetes stresszt nem okoz
számomra, inkább feltölt.

**– Ön szerint mik lehetnek
az utazás pozitív hatásai, tu-
lajdonságai?**

– Ha külföldre megy az

ember, már maga az élmény
is meghatározó lehet. Velem
is megtörtént, amikor először
kikerültem Amerikába, hogy
egy idő után eljutottam a kul-
turális sokk állapotába. Ilyen-
kor sok mindent nem értünk,
és nem tudjuk, hogyan kell vi-
szonyulni a különböző hely-
zetekhez, tőlünk idegen vi-
selkedésekhez. De ha valaki
megszokja az adott szokáso-
kat, képes asszimilálódni az
adott helyzethez, akkor már
újra magabiztosnak érezheti
magát, és pozitív élmények-
kel gazdagodik.

**– Miben mások ezek az
országok, és miért fontos,
hogy elutazzunk ismeretlen
világokba?**

– Minden kultúra más és
más. Én magam a diákokat
arra próbálom ösztönöz-
ni, hogy legyenek nyitottak,
minden alkalmat, minden
lehetőséget ragadjanak meg,
éljenek a főiskola által nyúj-
tott nemzetközi diákcsere-
lehetőségekkel. Sokan saj-
nos nem mernek nekivágni
egy külföldi útnak, pedig ez
az önállósodás első lépcsőfo-
ka is egyben. Hiszen ha va-
laki egy idegen környezetben
helyt tud állni, az erősíti ön-
bizalmát, továbbá könnyeb-
ben fog alkalmazkodni az
új helyzetekhez, és nem fog
visszariadni váratlan problé-
mák megoldásától sem.

KOVÁCS BARBARA

INTERJÚ POPPER ELIZÁVAL

Egy valódi kozmopolita

A rendszerváltásnak és az Európai Unióhoz való csatlakozásunknak köszönhetően egyszerűbben és szabadabban utazhatunk külföldre, mint valaha. Ez a tény számunkra természetes, míg szüleink generációja számára a „Nyugat” csak a kiváltságosok úticéljaként jöhetett szóba. Szerencsére egyre többen élnek a lehetőséggel és ismerik meg más szemszögből magukat, az országot és a világot. Főiskolánkon nehéz lenne a témában jártasabb diákokat találni, mint Popper Elizát, aki amellet, hogy maga is megfordult a világ négy sarkán, élt Amerikában és Thaiföldön is, az AFS nemzetközi cserediák-szervezetnél dolgozik önkéntesként.

– Te mit szeretsz az utazásban?

– Szeretem megtapasztalni, hogy bárhol is élünk a Földön, mennyire egyformák vagyunk mi, emberek, és mégis mennyire mások.

– Hogyan működik a cserediákprogram?

– Ma már rengeteg diáknak adatik meg a lehetőség, hogy egy évet külföldön tanuljon. Fogadócsaládoknál lagnak, középiskolába járnak, és mindeközben megismerik az adott ország kultúráját. Megtanulják a nyelvet, önállósulnak, barátokat és életre szóló élményeket szereznek.

– Sok olyan diák van, aki Magyarországot választja?

– Évről évre egyre több a jelentkező. Idén körülbelül 85 diák érkezett csak a mi szervezetünkön keresztül.

– És van ennyi vállalkozó szellemű család Magyarországon?

– Olyan még nem volt, hogy valaki az utcán aludt volna. Nem is gondolnád, mennyien nyitottak erre Magyarországon, főleg ha azt vesszük figyelembe, hogy egyébként milyen kevesen tudnak erről a lehetőségről.

– Honnan érkeznek hozzatok a legtöbben?

– Amerikából, Németországból, Olaszországból sokan jönnek, de Ázsiából, azon belül is főleg Thaiföldről kapjuk a legtöbb jelentkezést. Van keresztfélèves programunk is, ilyenkor rengeteg dél-amerikai érkezik hozzánk.

– Milyen feladataid vannak az egyesületben?

– Én vagyok a budapesti körzet programkoordinátora. Körzettelátkozókat szervezek, segédkezek az évközi orientáció szervezésében és lebonyolításában, emellett mindenféle programlehetőséget biztosítok a diákoknak, legyen szó Parlament-látogatásról, pikni-

kekről, különböző kiállítások megtekintéséről vagy korcsolyázásról. Ezen kívül magyart is tanítok nekik.

– Nehéz a nyelvünket külföldieknek tanítani?

– A számomra egyértelmű nyelvtani szabályokat nehéz megértetni velük, de szerencsére a diákok meglepően fogékonyak, és gyorsan elsajátítják a szükséges tudást. Legtöbbjük év végére leteszi a középfokú nyelvvizsgát, és néhányuknak még a felsőfokú is sikerül.

– Hogyan kerültél kapcsolatba a szervezettel?

– Magam is voltam cserediák. Igaz, én egy másik szervezettel utaztam, de az élet úgy hozta, hogy az AFS-en keresztül fogadtunk először diákokat, ezért végül itt kötöttem ki. Tapasztalataim alapján úgy gondolom, hogy az AFS működik a legszervezettebb keretek között Magyarországon.

**- Mesélnél a saját csere-
évedről?**

- Egy évet töltöttem Amerikában, Nyugat-Virginiában, 2005-2006-ban. Nagyon nagy kihívás ez egy 16 éves számára, én is megszenvedtem, de megérte. Nekem sajnos nem sikerült megtalálnom a tökéletes családot elsőre... sem másodszorra.. sem harmadszorra... De a

negyedik! Sajnos nem voltam sem mormon, sem drogos, viszont allergiás voltam a macskaszőrre... Ez akkor, ott kint nem tűnt annyira viccesnek, de utólag már nem bánom, hogy így történt, mert sokkal több tapasztalatot szereztem. Végül a negyedik családom tökéletes volt, és azóta is nagyon közel állnak hozzám.

Egy regényt tudnék írni az élményeimről, majd egyszerűen talán sort kerítek rá.

- Említetted, hogy ti is fogadtatok már diákokat...

- Valóban. Amikor a húgom tavaly Portugáliába ment cserediáknak, akkor úgy gondoltuk, átmenetileg egy amerikai lánnyal pótolhatjuk. Sajnos rá kellett jönnünk, hogy a húgom pótolhatatlan... Idén egy amerikai fiút fogadtunk, aki igazi családtaggá vált. Szörnyű belegondolni, hogy néhány hónap múlva egy óceán választ majd el bennünket. Egy év alatt valódi testvéri és családi kötelek alakulnak ki, és bizony nehéz elfogadni, hogy milyen gyorsan repül az idő.

- Szerinted mi motiválhatja a családokat arra, hogy egy évre befogadjanak otthonukba egy idegent?

- Ez egy nagyon izgalmas dolog. Jó érzés adni. Megmutatni a diáknak, hogyan élünk mi, magyarok, megmutatni az országunkat, megismertetni vele szokásainkat, hagyományainkat. A legjobb mégis az, hogy egy személyben új világot hoz be otthonukba.

- Mi az első lépés annak, akinek mindez felkeltette az érdeklődését?

- Bővebb információt találni az interneten, de én is szívesen válaszolok minden kérdésre.

KOVÁCS ZSIGMOND

INTERJÚ ISZAK ESZTERREL

Divatban utazni

Köztudott, hogy egy modellnek lehetősége van utazni, sőt a legjobb munkák külföldről jönnek. Persze itt, a mi kis országunkban is rengeteg a lehetőség, de eljutni egy fotózásra vagy például Milánóban sétálni a kifutón nem kis teljesítmény. Sokan álmodnak erről. És van, akinek ez sikerül is. Erről beszélgettem Iszak Eszterrel, aki iskolánk hallgatója és sokat utazó modell.

– Mikor kezdted modellikedni?

– Komolyabban 2005 óta foglalkozom ezzel. Akkor mentem ki Milánóba másfél hónapra dolgozni. Előtte csak itthon csináltam reklámokat, fotózásokat.

– Itthon mennyit kellett várnod arra, hogy modelliként külföldre mehess?

– Igazából előtte nem is gondoltam erre. Idejött válogatni Milánóból egy ügynökség, és úgy döntöttek, engem szeretnének kivinni, én meg úgy gondoltam, jó ötlet.

– Milánóban milyen jellegű munkákat kaptál?

– Fotózásokat. A bemutatókat magas lányok csinálják, én sajnos oda túl alacsony vagyok.

– Milyen helyeken jártál még Milánón kívül a modell-kedés révén?

– Bécsben, Kínában, Hong Kongban, valamint most jöttem haza Berlinből, ahol filmet forgattam. Mostanában színészetel foglalkozom, de a modellikedést sem hagyom abba.

– Amikor kimész egy idegen országba, mennyire ismered ki magad, van-e valami segítséged, hogy el ne vessz a városban?

– Nincs. Mindent nekünk kell megoldani. Jó esetben kapunk egy térképet, rossz esetben nekünk kell venni az első napon. Úgy néz ki egy ilyen dolog, hogy egy külföldi ügynökség kér lányokat egy magyar ügynökségtől. Megnézik a referenciákat, a polaroidképeket meg a méreteiket. Ezek alapján választanak ki 1-2 lányt. Nekik fizetik a kirepülést, a szállást modellapartmanban, adnak hetente zsebpénzt (ami nem sok, de általában elég), megcsinálják a composite

kártyákat (ezen van 4-5 fotó, illetve a modell méretei, és a modellválogatásoknál ezt nézik meg), valamint állják a kisebb költségeket. Pár hónap múltán ezeket levonják a modell fizetéséből.

- Mennyire van időd megismerkedni egy adott országgal, a kultúrájával, vagy esetleg elmenni bulizni?

- Szerencsére azért akad. Hétfőtől péntekig vannak a válogatások, szombat-vasárnap csak munka, ha éppen van. A modellszállításokon általában sokan lakunk, például Kínában nyolcan voltunk együtt mindenféle nemzetiségű lánnyal.

Szabadidőnkben el tudunk menni együtt megnézni a nevezetességeket, de a castingok közben is bejárjuk a várost.

- Akkor egy ilyen munka alkalmával barátokat is tudsz találni?

- Abszolút lehet barátságokat kötni. A brazil barátaimmal, akiket Kínában ismertem meg, a mai napig tartom a kapcsolatot.

- Mi volt a legviccesebb vagy a legmegdöbbentőbb élményed egy ilyen utazás során?

- A legviccesebb eset Kínában történt, hiszen ott a jelek nem egyeznek meg az európaiakkal, így kézzel-lábbal is nehéz megértetni magad. Sok félreértés adódott abból is, hogy a számokat sem úgy mutatják, ahogy mi az ujjunkkal. Angolul pedig csak Hong Kongban beszélnek.

- Akkor ez valóban nem lehetett egyszerű dolog. Mennyire tudod kezelni ezeket a helyzeteket?

- Amikor Milánóban voltam 17 évesen, az első hét nagyon nehéz volt, mert csak az egyik castingon talákoztam egy magyar lánnyal, de amúgy egyedül voltam. Nagyon fontos, hogy ilyenkor ne hagyjuk el magunkat, meg kell próbálni mindenhez alkalmazkodni.

- Gondolom, egy ilyen utazás alkalmával az ember lelkileg mindig kicsit többet erősödik...

- Határozottan így van. Nagyon kevés más munkával lehet ennyi önállóságot tanulni.

- Hova szeretnél még eljutni a modellkedéssel? Mi az álmod?

- Szinte bárhova szívesen utaznék. Leges-

legjobban az Egyesült Államokba, de Ázsián belül is sok hely érdekel, például Thaiföld...

- Mit tanácsolsz azoknak a lányoknak, akik szeretnék modellkedéssel foglalkozni és kijutni külföldre?

- Keressenek egy jó ügynökséget itthon, amelyik tud nekik ebben segíteni. Ennél többet nem nagyon tudok ajánlani. Mindenki a saját sorsának kovácsa.

BODOR BETTINA

SZAVANNA, NÉGY KERÉK, BKF

Budapest–Bamako Rally

Négy bátor hallgatótársunk januárban megtapasztalhatta, milyen érzés végigvezetni a Budapest–Bamako távolságot. A Budapest–Bamako Rallyt a 2005-ös évben rendezték meg először, amolyan alternatív Dakarként. Óriási érdeklődés övezte az első versenyt, hiszen – a sok milliót költő istállókkal szemben – itt mindenki egyenlő eséllyel indulhatott. Az útvonal hazánk fővárosából Olaszország, Franciaország és Spanyolország érintésével az észak-afrikai államokon keresztül vezet Maliba.

A futam elsődlegesen – a Dakarral ellentétben – nem a helyezésekről szól. Minden alkalommal karitatív célokot szolgálnak az induló résztvevők: különböző ajándékokat, ruhákat és játékokat szállítanak a mélyszegénységben élő afrikai lakosoknak.

Ehhez a nemes kezdeményezéshez idén főiskolánk is csatlakozott. A BKF Bamako Team megálmodója, Kiss Gergő számolt be lapunknak élményeiről, és arról, hogy egyáltalán hogyan sikerült az első – és reményeink szerint nem az egyetlen – BKF-es autót végigvezetni a szavannákon.

Az ötlet a tavalyi futam tudósításait nézve született meg. Amellett hogy gyönyörű tájakon halad az útvonal, roppant fontos volt számunkra az egész esemény karitatív mivolta.

A szervezés, a médiával való kapcsolattartás és az egész utazás dokumentálása során hasznát vettük a főiskolán tanultaknak, így sok dolgot a gyakorlatban is megtapasztalhattunk. Első körben a főiskolát kerestük meg, hogy támogasson minket. Az anyagi támogatáson túl a BKF a szponzorvadászatban is sokat segített.

A csapat eredeti felállásban háromfősnek indult: Bovier György, Kézai Béla és jómagam alkottuk a csapatot, ám hogy nyíltá tegyük a projektet, és hogy csapatunk jobban tükrözze a főiskola hallgatóinak összetételét, Jámbor Szonja is csatlakozott hozzánk. Szonja remek választásnak bizonyult, mivel nem hisztizett, jól bírta a strapát, és problémás helyzetekben tényleg más, sok esetben jobb megoldási javas-

lattal rukkolt elő, mint mi. Célunk a kaland átélésén túl az esélyegyenlőség hirdetése, illetve a főiskolai hallgatók adományainak eljuttatása volt. Három kerekese székkel, több száz kilónyi ruhát, játékot vittünk, illetve a hallgatók és a dolgozók által felajánlott összegekből vásároltunk papír-írószert és labdákat, amelyeket szintén célba juttattunk.

A rally tizenöt napig tartott, ebből tizenháromat vezettünk végig Gyurival. A legnagyobb félelmet kezdetben egy esetleges megoldhatatlan műszaki hiba gondolata jelentette. Szerencsére egyetlen defekttel végig tudtunk menni Bamakóig. Nem is nagyon akadtunk el, ellenben lengeleket húztunk ki a slamasztikából, akik gyakorlatilag az ajtóig elásták magukat a puha, parti homokban. Addig mi sem nagyon gondoltuk volna, hogy egy kupacnak tűnő, szemcseszerű kis anyagba egészen ajtóközép-magasságig be lehet sülyedni.

A gázolajjal takarékosan bántunk, mivel szerencsések voltunk, ha 100-200 kilométerenként töltőállomásra bukkantunk. Akadt olyan hely,

ahol a gázolajat palackokban árulták, de olyan is, ahol kézzel pumpálták, áram hiányában – olyan szinten füstölt tőle minden autó, hogy azt hitük, elromlott a motor.

A napi etapok teljesítésekor a szálláshelyeinkre érve katonák egész sora fogadott minket, amitől kissé feszélyezve éreztük magunkat. Ekkor fogtuk csak fel igazán a mauritániai vészhelyzet súlyosságát. Hazafelé az ellenőrző pontoknál találkoztunk még a dandárokkal, ám ők azt tanácsolták, hogy hagyjuk el az országot, amilyen gyorsan csak tudjuk. Az ideiglenes biztonsági intézkedések sikerét ugyanis nem tudták a verseny végeztéig biztosítani.

Gyuri és Szonja Bamakóból hazarepült, Béla és én pedig autóval vágtunk neki újra a távnak. Az utazás azonban kissé eseménydúsabbra sikerült, mint ahogy azt terveztük. Első éjszaka egy bozótból kivágtató tevecsorda keresztezte az utunkat, aminek az lett a vége, hogy egy kisebb tevé fellöktünk, az autó pedig picit behorpadt. Marokkóban, egy hegyi szerpentinon pedig az előttünk haladó autót törte rommá egy – a záróvonalon átlógó – kamion.

A generátorunk hosszas szenvedés után Velencénél végleg megadta magát, így egy feledhetetlen éjszakát tölthet-

tem Bélával kettesben az olasz autópályán. Másnap megérkezett a segítség, mivel Gyuri édesapjának a fuvarozó cége segítségünkre küldött egy autószállító kamiont, amely végül hazaszállított minket.

kalandban nem feltétlenül a célbaérés a legnehezebb, hanem a pénzügyi háttér megteremtése. Annak is örülnék, ha két autóval kavarhatnánk fel újra a szavannák porát, így legalább nem kéne attól tar-

Annál a román egységnél még mindig olcsóbban megúsztuk a kalandot, amelyik a visszaúton Bamakótól 250 kilométerre törte totálkárosra a kocsiját.

Terveink között szerepel, hogy újra nekivágjunk a futamnak, ám előtte az idei indulásunkkal járó kötelezettségeinket kell teljesítenünk, mivel egy ilyen

tanunk, hogy ki fog minket kihúzni a pácból, ha például a semmi és a puszták között állna le a motorunk.

Ha kíváncsiak vagytok a csapat által készített felvételekre és a többi kalandra is, látogassatok el a www.bkfbamakoteam.com honlapra!

HÉRA DÁNIEL, KISS GERGŐ

RIPORT CLAUDIA LEPORATTI ERASMUS-DIÁKKAL

„Nem akarok meteor lenni”

Budapest, kora este – fővárosunk tömegközlekedésében épp csak oldódni kezd a mindennapi görcs, amikor félórás késéssel megérkezik riportalanyom, Claudia. Kapok is az alkalmon, és első kérdéseim közt kitérek az olaszokról kialakult sztereotípiákra. Mosoly terül el az arcán, és biztosít róla, feltételezésem helytálló.

Hangosak, rengeteg tésztát esznek, és igen, rendszeresen késnek. Kíváncsian várom utazásának történetét, melyet boldogan el is mesél. „Gyors döntés elé állítottak” – kezdi. Nem akar csalódást okozni, de a szokásos kérdésre, hogy miért pont Magyarországon kötött ki, nem tud hízelgően válaszolni. „Egyik este kaptam egy telefonhívást, és feltették a kérdést, akkor-e szeptembertől Budapesten tanulni. Másnap reggelig kellett döntenem.” Választása mindenképpen pozitív ránk nézve, kiváltképp, amikor elárulja, mi az általános véleménye városunkról és annak lakóiról.

A beszélgetést hamar iskolánkra terelem, amelynek a környezetét, hangulatát a Hupikék Törpikék mesés falujához hasonlítja. Meg sem merem kérdezni, mit gondol, ki a Törppapa, inkább csak élvezettel hallgatom, ahogy minden BKF-es egóját hiz-

lalóan, reklámba illően számol be mindarról a pozitív élményről, amely intézményünkkel kapcsolatban érte. Meglepődve tapasztalom, hogy olyan tulajdonságokkal kapcsolja össze fősulinkat, amelyeket sok magyar diák hiányol itthon, legalábbis Budapesten mindenképp: ez

Név: Claudia Leporatti
Születési hely: Olaszország
Ahol most él: Budapest
Foglalkozás: tanuló
Amit szeret: fővárosi tömegközlekedés
Ahonnán ismerheted: A BKF hallgatója már második féléve. Erasmus pályázattal érkezett Magyarországra.

pedig a campus-hangulat. A Firenzéből érkezett Claudia szerint a BKF: élmény. Nagy örömmel jár be a nemcsak hasznosnak, de szórakoztatónak vélt órákra, és egyébként is szívesen tölti az idejét az iskolában.

Véleménye szerint a hazai Erasmus-életért felelősök nagyon büszkék lehetnek magukra – összehasonlítva a Firenzében látottakkal „izgalmasnak”, „jól szervezettnek” és „tartalmasnak” találja mindazt, amit itt megélt. A kapcsolatépítéssel sem volt idáig gondja. „A magyarok nyitottak és segítőkészek, olyankor is, amikor nincs közös nyelv, amit beszélnénk.” Így jellemez minket Claudia, aki remekül beszél angolul, viszont a magyar nyelvet nem tervezi elsajátítani. Egyetlen negatív élménye itt tartózkodásával kapcsolatban, hogy a BKF-en nem tartanak nekik magyarórát, minden más azonban olyannyira pozitív, hogy ha nem is egyedülálló módon, de ritkaságszámba menően úgy döntött nemrég, hogy még egy szemesztert marad nálunk. „A 4-es villamoson utaztam a Nyugatnál, és akkor döbbsentem rá, hogy oly sok mindent nem láttam még ebből a gyönyörű országból, városból, ezért úgy döntöttem, az ünnepek után visszajövök még egy félévre.” Olyan dolgokban is nagyszerűséget talál, amiket mi nap mint nap átkozunk. Kedves olvasó, kapaszkodj

meg! Claudia szinte rajong a helyi tömegközlekedésért, amely szerinte tökéletesen működik. Minden viszonyítás kérdése, ez már biztos.

Visszatérünk az emberi kapcsolatokra, s csillogó

szemekkel mesél Piroskáról, akivel az iskolában ismerkedett meg, s aki többek között az ő biztatására most Firenzében tanul az Erasmus keretein belül. Olyannyira jó barátság alakult ki közöttük,

hogy Piroskát Claudia édesanyja várta a reptéren, amikor a magyar diáklány megérkezett.

Munkája – mely idejének nagy részét kitölti – is kapcsolatban áll ezzel a szerelemmel. A magyar gazdasági helyzetről ír anyanyelvén, s időnként riportot is készít. Ezzel kapcsolatban jegyzi meg, hogy meglehetősen furcsának tartja a tényt, hogy úgy tetszik, mi magyarok nem veszünk tudomást a válságról, s a szokásos lendülettel fogyasztunk mindent, ami az utunkba kerül.

Beszélgetésünk végén további terveiről kérdezem. „Nem akarok meteor lenni. Szeretnék maradandót alkotni!” Talán ez az oka, hogy egy egész évet marad nálunk. Konkrét tervei közt az ország egyéb területeinek megismerése is szerepel. Pozitív hozzáállása teljesen áterjed rám, szétválásunk után csodálkozva kapkodom a fejemet az aluljáró mélyébe vezető úton. Dicsérő szavai visszhangznak a fejemben, amikor – ha csak ideiglenesen is – átértékelem a budapesti közlekedést. Ugyan tudom, hogy reggelre megváltozik majd a véleményem, viszont minden válasszal kapcsolatban igazán büszke vagyok az iskolára és a diákokra.

SZÜCS GERGELY

AZ ASZFALT ÖRDÖGE

Egy BKV Busz élete

Zötykölődünk megint. Még hajnali 5 óra sincs, de én és több ezer társam már úton vagyunk. Ráadásul macskaköves úton. Ez a lehető legrosszabb. Minden egyes alkatrészem nyikorog. Rám férne már egy buszellenőrzés.

Az utasok többsége csak bámul ki az ablakon, a sofőr valami borzasztó zenét hallgat. Én pedig figyelek. Nem az utat figyelem, azt már álomból felverve is ismerem. Keresem az újdonságokat, a szokatlant. Monoton világ ez. De igazán nincs okom panaszra, mindig új számot és sofőrt kapok. A sofőröket már megszoktam, bár mindegyik más és más. Néha az az érzésem, hogy ki vannak képezve arra, hogy amikor az utas odaérne az ajtóhoz, hirtelen elinduljanak. Ilyenkor mindig engem szidnak, pedig az én időmből kitelne megvárni őket. Az autósok lenéznek és megvetnek. Erre a következtetésre a hangos káromkodások és elnyújtott dudálások alapján jutottam. Nem értem, mire ez a nagy felhajtás, elvégre én állok a fővárosi közlekedési hierarchia csúcán. Külön buszsávok illetnek meg. Komoly a hivatásom. Szándékosan használom a hivatás szót. Ez nemcsak egy munka, amit bárki betölthet. BKV busznak születni kell. Utasaim nem a felső tízezerből származnak, többnyire diákok és nyugdíjasok. A nyugdíjasok mindig mennek valahová, a nap bármely szakában igénybe vesznek. Sokat töprengek azon, hogy mi dolguk lehet, és hogy bírják el azokat a nehéz szatyrokat. Bár ez nem az én gondom. Sok mindent láttam már életemben. Csúnya balesetek sokaságának voltam szemtanúja. Néhány kollégámat úgy kellett a garázsba vontatni utána. Né-

melyik hosszú szünet után tér vissza az aszfaltra, és van, aki sosem. De ez az élet rendje. Emiatt a szolgálat nem állhat meg. Gyakran sztrájkolnak a feletteseim. Ilyenkor a garázsban állunk és várunk. A kollégáim egy része szereti ezt az időszakot, elvégre lazálhatnak. Engem zavar a tétlenség. Ráadásul a garázsban mindig hideg van, és sötét. Nélkülözve érzem magam, az utasok más közlekedési lehetőséget keresnek. Én utálom a villamosokat, pökhendi, sznob népség. Főleg a kombinók. Azt hiszik, hogy mert ők újak és Bécsből jöttek, nekik mindent lehet. Bezzeg, mikor helyettesíteni kell őket, én ugrom be, s azt mondják: „villamospótló”. Nem pótolom én őket, fölöttük állok. Mindegy, nem zsörtölődöm tovább, velem legalább lehet kanyarodni normálisan, és bárhol mehetek. Mondhatni szabad vagyok. Főleg éjszaka. Ilyenkor már alig van úton más jármű, az utasok örülnek nekem. Azt hiszem, ekkor nem egy koszos buszt látnak bennem, hanem egyfajta menedékként tekintenek rám, amely hazaviszi őket az éjszakában. Ilyenkor érzem, hogy hasznos vagyok, szükség van rám, és ez megéri a nem kevés áldozatot.

CSÍK ANITA

TE HOVA UTAZNÁL?

Én kérdezek, ti válaszoltok

Utazni ma már lehet a világon mindenfelé repülővel, hajóval, kocsival, de akár gyalog is nekivághatunk. Arra voltam kíváncsi, ti hogy gondoljátok – milyen lenne számotokra az ideális álomutazás? A legtöbb válaszadó – nem fogtok meglepődni – egy tengerparton napozna, koktélozna és szórakozna a barátaival. Igaz, hirtelen mindenkinek ez jut eszébe, de azért akadtak olyanok is, akik ennél kicsivel többre vágnak.

„Igazából mindegy, hogy hol, mikor, miért és hogyan, csak az számít, hogy kivel – akkor igazán álom az utazás.”
(Liza, kommunikáció és médiatudomány szak)

„Számomra az álomutazás a nászutam lenne, amit Barcelonában töltenék el. A repülőút után várost néznék, majd a Nou Camp

Stadionban szurkolnék egy Barcelona–Real Madrid futballmeccsen.”
(Szabina, közszolgálati szak)

„Valamelyik Skandináv országban, mondjuk Svédországban megismerkednék az ottani kultúrával, hagyományokkal, emberekkel. Síelnék, meglátogatnám az összes kávézót és helyi kocsmát a barátaimmal.”
(Orsi, kommunikáció és médiatudomány szak)

„Beutaznám Közép-Európát, és megnézném az összes szépirodalmi kiállítást, például a Franz Kafka Múzeumot Prágában.”
(András, kommunikáció és médiatudomány szak)

„Elutaznék az Északi-sarkra, ott összespanolnék az eskimókkal, megtanulnék iglut építeni, lékhorgászni. Majd

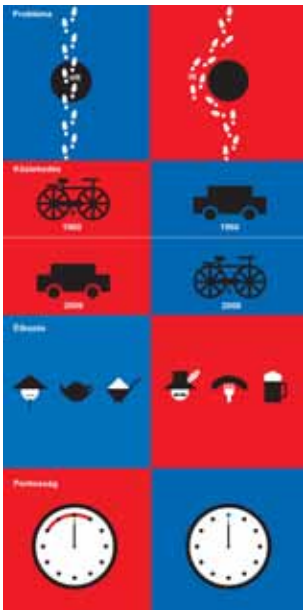
megtanítanám a jegesmedvéket és a pingvineket kosárlabdázni.”
(Dániel, gazdálkodási és menedzsment szak)

„Felülnék egy repülőre a hátizsákkal, amiben csak zenelejátszó és fürdőnadrág van, és elutaznék Jamaicába. Ott megtanulnék dobolni, halászni, és élvezném a zenét, a napsütést.”
(Peti, kommunikáció és médiatudomány szak)

„Egy hónapon keresztül nyaralnék a barátaimmal, és napjaim minden percét mással tölteném, különféle extrém programok kipróbálásával.”
(Ádám, kommunikáció és médiatudomány szak)

„Nekem az lenne az álomutazás, hogyha a barátom elvinne Rómába. Bejárná velem az összes üzletet, amit felvásárolhatnék, és az utolsó esténken, amikor a Trevi-kút melletti hangulatos kis étteremben vacsora közben megkérné a kezemet, határozottan igent mondanék.”
(Klaudia, gazdálkodási és menedzsment szak)

SZEPESI KATA

EGY ÉVEKIG HAJÓN DOLGOZÓ LÉGI-UTASKÍSÉRŐ ÉLETE

Vízen és levegőben

A hajózásról vagy egy repülőútról a legtöbb embernek a kirándulás és a nyaralás jut eszébe. Ilyenkor nem kell a munkára gondolni, és az otthontól távol fel lehet kicsit tölteni. Ám vannak olyan emberek is, akik idejük nagy részét egy közlekedési eszközön töltik. Ők nem nyaralni mennek, nekik ez munka. Mielőtt stewardess lett, Tofán Melinda hat évig hajón dolgozott. Ő már számtalan dolgot megtapasztalt – vízen és levegőben.

– Hogy kerültél először hajóra?

– Mikor először felmerült bennem az ötlet, hogy valamilyen módon világot látok, még babysitter szerettem volna lenni. De rájöttem, hogy egy kisgyerekre vigyázni hatalmas felelősség, így kötöttem ki a hajózásnál. Egy ismerősöm – aki már akkor hajón dolgozott – ajánlott ügynökségeket, és végül rajtuk keresztül kerültem ki.

– Mi volt a feladatod?

– Egy évig szobalány voltam. Ezután magasabb pozícióba kerültem, mint housekeeper. Erre nincs magyar kifejezés, leginkább a szobalányok főnökének lehet fordítani. Hat ember dolgozott nekem.

– Hogy zajlott egy átlagos napod a hajón?

– Minden reggel időben fel kellett kelni, sosem volt szabadnapunk. Fél hatkor

ébredtünk, aztán reggel hét órától délig dolgoztunk. Két órától öt óráig volt egy kis szabadidőnk, de este ismét munkába kellett állnunk. Nem volt egyszerű.

– Szét tudtál nézni az országokban, ahol kikötöttek?

– Én egy folyami hajón voltam, így számos országot meg tudtam nézni. Álltunk Svájcban, Hollandiában, Németországban, Ausztriában, Franciaországban, és még sorolhatnám.

– Miért döntöttél ezek után a repülés mellett?

– Elegem lett abból, hogy állandóan bőröndökkel mászkáltam. Igazából sehol sem voltam otthon. Miután eljöttem a hajóról, szállodában szerettem volna dolgozni. A referenciáim alapján vezető beosztású munkát kellett volna kapnom, de azt mondták, hogy egy 27 éves nő nem dirigálhat az idősebbeknek, bármilyen referenciával rendelkezzen is.

Az egyik barátnőm nővére vetette fel az ötletet, hogy mi lenne, ha stewardessnek állnék. Engem egyáltalán nem hozott lázba a dolog. De aztán ez a lány elküldte az önéletrajzomat, és nem sokkal

később visszajeleztek, hogy kíváncsiak rám. Ekkor már úgy gondoltam, miért is ne?

- Mit kell tenni ahhoz, hogy valaki stewardess lehessen?

- Először egy egész napos interjún vettünk részt. Többfordulós volt, egészen úgy éreztem magam, mint egy vetélkedőn. Minden forduló

re. Itt nagyon kemény vizsgának vetettek alá minket. Megtanultuk a repülőgép részeit, de még az életmentés gyakorlatába is belekóstolhattunk. Persze mindezt angolul.

- Milyen a munkabeosztásod?

- Igazából szörnyű. Egy hónapban legfeljebb száz

dul, hogy csak délre megyek, és éjjel végzek.

- Mennyit látsz az országokból egy-egy utazás alkalmával?

- Általában semmit. Anyyira gyorsan fordul a repülő, hogy esélyünk sincs szétnézni. Sok olyan ország van, ahol már többször is jártam, mégsem láttam soha. Ilyen például Anglia vagy Görögország.

- Mi a feladata egy stewardessnek?

- Négyen vagyunk egy repülőgépen. Kettőnk kiszolgál, kettőnk pedig a pénzt kezeli. Mindig változik, hogy éppen melyiket csinálom.

- Soha nem féltél a repüléstől?

- Egyetlenegyszer fordult meg a fejemben, hogy nem vagyok normális, amiért ezt a munkát választottam. Egy Angliába tartó járaton hatalmas viharba keveredtünk. Nem tudtunk felállni, olyan hatalmas erővel rázott minket a gép. De a két év alatt, mióta levegőben dolgozom, ez volt az egyetlen ilyen eset.

- Hajón vagy repülőn érzed jobban magad?

- A hajó annyiból jobb, hogy ott szét tudtam nézni az országokban. Most viszont, hogy stewardess vagyok, bármennyit utazzak is, mindig otthon tudom álomra hajtani a fejem. Ez nagyon sokat ér.

ÁRGYELLÁN EDINA

után hazaküldtek néhány jeleltet. Voltak kommunikációs és szituációs gyakorlatok, illetve a végén egy személyes beszélgetés.

Az itt megfelelt embereknek Lengyelországba kellett utazniuk egy öthetes tréning-

órát tölthetünk a levegőben, egy évben maximum kilencszázat. Ám hat napnál többet egyhuzamban nem dolgozhatunk. Van, amikor hajnalban indulunk, és olyankor már kora délután otthon vagyok. De az is előfor-

AZ EGYIK ÁLMODNI HÍV, A MÁSIK MEGMUTATJA A VALÓSÁGOT

Paulo Coelho művei

Egy brazil író. 13 könyv. Több millió eladott példány, számos fordítás. És az óriási siker, amely valamenyi művét övezi. Mi lehet a titka, amiért széles körű elismerésben részesül? A történet, a szereplők, a helyszínek, vagy éppen a stílus, az író személyes varázsa? Talán mind együtt?

Sajátos gondolkodásmód, sok-sok bölcsesség, kiváló emberismeret. Érzelem, némi misztikum és transzcendencia. A kíméletlen valóság és küzdelem az álmokért.

Paulo Coelho művei világszerte ismertek. Magyarországon az író főművének számító *Az alkimista* volt az egyik elsőként megjelent és legsikeresebb regénye. Nevezhetjük ezt Saint-Exupéry kis hercege parafrázisának, de tekinthetjük Santiago, az andalúziai pásztorfiú meséjének is.

Adott egy kisfiú, aki kétszer is ugyanazt az álmod látja: a csodás piramisok tövében kincs rejlik, amit meg kell találnia. Elindul, hogy megkeresse mindazt, ami megváltoztathatja az életét, de hátrahagy valamit, ami

ről még csak nem is sejti, milyen fontos számára... Bejárja Afrika északi részeit, át-szeli a sivatagokat, különleges élmények részese lesz, fura szerzetekkel találkozik. A filozofikus mese azt tanítja, hogy hallgass a szívedre, és vedd észre, mi a fontos az életben! Legyél te sorsod irányítója, válaszd a helyes utat, amely elvezet az álmaidhoz!

Az igazi művész saját életéből is táplálkozik. Hogy miért? Az átélhetőbb, személyesebb alkotások születése érdekében. Ezzel a lehetőséggel élt maga Coelho is, amikor megírta önéletrajzi ihletésű művét, a *Zahir*-t. Megismerhetjük az író vágyait és kétségeit, féltve őrzött titkait. Esther, a szakmájában elismert haditudósító egy nap

nem megy haza. Mi történhetett? Elhagyta befolyásos férjét, mert elege lett eddigi életéből? Nem volt rá oka. Távozásra kényszerítették? De miért? Elrabolták? Megölték? De kik? Sok-sok kérdés, amelyre mindaddig nincs válasz, míg meg nem jelenik Mikhail. Ki ő? Mit akar? Na és mit tud? A férj reakciója érthető, de sokkal nagyobb a féltés, a szeretet a kicsinyes féltékenységnél. Mi következik ezután? Utazás Párizs csillogó, fényűző helyein keresztül a háború sújtotta Kazahsztán sztyeppéin át, ahol az író egy ma is élő spirituális hagyomány segítségével különös felfedezést tesz...

A könyv elementáris erővel képes hatni. Erőt ad. Talán bátorságot is!

„Egyetlen nap sem olyan, mint a másik, mert mindegyik tartogat egy csodát, egy mágikus pillanatot, amikor az univerzum összeomlik, és új csillagok születnek.”

CZENKLI DORKA

KOMM' A BKF HALLGATÓI LAPJA 1144 BUDAPEST, NAGY LAJOS KIRÁLY ÚTJA 1-9 BKFKOMM@GMAIL.COM (+361)2733090/1080 • FŐ-SZERKESZTŐ: ARGYELLÁN EDINA (EDINA.ARGYELLAN@GMAIL.COM) • LAPIGAZGATÓ: HALÁSZ PÉTER (PETER.HALASZ@GMAIL.COM) • TERVEZŐSZERKESZTŐ: HERNÁDI LEVENTE (HERNADI.LEVENTE@GMAIL.COM) • NYOMDAI ELŐKÉSZÍTÉS: PAPP VIKTÓRIA • SEGÉDSZERKESZTŐ: DERGEZ GYÖRGY(DERGEZ.GYORGY@GMAIL.COM) • VEZETŐ OLVASÓSZERKESZTŐ: FENYVES KATALIN • CIMLAPPFOTÓ: MIHÁLYI BARBARA • CIMLAPTERV: HERNÁDI LEVENTE • SZERZŐK: ARGYELLÁN EDINA, BODOR BETTINA, BOGNÁR ANNA, CZENKLI DORKA, CSAPO ZSOLT, CSÍK ANITA, DÁN DOROTTYA, HÉRA DÁNIEL, HERNÁDI LEVENTE, KONKOLY ZSÓFIA, KOVÁCS BARBARA, KOVÁCS ZSIGMOND, KÓHALMI ANETT, LENKEFI ANNA, PINTÉR SZABOLCS, POPPER ELIZA, SÁRDI BARBARA, SÓLYMÁRI ILDIKÓ, SUSZTRIK ZSÓFIA, SZEPESI KATALIN, SZÜCS GERGELY, TRÉBÉ TIBOR • FOTÓSOK: CSÍKÓS ESZTER, EDEM, HERNÁDI LEVENTE, SALLAK PETRA • OLVASÓSZERKESZTŐK: KODÓ TÍMEA, POPPER ELIZA, TÓTHMÁRTON MELITTA • NYOMDA: KAPITÁLIS NYOMDAIPARI ÉS KERESKEDELMI KFT. 4002 DEBRECEN, BALMAZUJÁROSI ÚT. 14.

BADÁR SÁNDOR – HORVÁTH JÁNOS

Japán – Retró útikalandkönyv

Badár Sándort és Horváth Jánost ma már senkinek sem kell bemutatni: ünnepeelt filmsztárok és humoristák. Karrierjük, akárcsak a Japán sztorija, Szentesről indult.

Rendszerváltás előtt állunk, pontosabban 1987-et írunk. Magyarországról külföldre jutni ebben az időszakban már nem okozott problémát. Két hősünk el is határozta, hogy elutaznak a messzi Távol-Keletre, Japánba. Maga a karate iránti vonzalom, valamint a „Rakéta” regényújságban megjelent „Jakuzák” című regény hatására született ötlet igazán egyszerűnek tűnt, de minimális pénzüsszeggel kivitelezni és átélni már egészen más dolog. Az útvonal Szentes–Budapest–Moszkva–Habarovszk–Nahodka–Yokohama. Az egész könyvben mégis az a legelképesztőbb – a hihetlennél hihetlenebb élmények ellenére –, hogy a terv sikerült! Moszkvába érve aztán különösen meglódnak az események. Kezdvé azzal, hogy többször is összetűzésbe keverednek a „rend őreivel”, sőt még a KGB-t is átverik. Az

ilyesmi nem okoz nagy gondot egy (vagy két) világhódító fiatal magyar számára. Senki sem állhat útjukba, még a Japán felé tartó hajó sem, pedig ott aztán minden a felszínre kerül. Örök életre megjegyezhetjük, hogy egy végigzabált este után nem sokat ér egy-

két Daedalon tableta, főleg hatalmas viharban. Állítom, hogy ez a rész a könyv csúcspontja, és itt értjük meg, miért is számít hangskönyvnek a Japán. Figyelmeztetés: ha elkezdtek, utána már nem tudjátok letenni!

DÁN DOROTTYA

WILBUR SMITH: RAGADOZÓ MADARAK

Az igazi kaland

Wilbur Smith, a dél-afrikai származású kalandregényíró ezúttal 1667-be kalauzol el bennünket; egy olyan korba, ahol más erkölcsök és törvények uralták a világot.

Lenyűgözően izgalmas, háborúval, ármánnyal és szerelemmel átszótt történetet mesél el azoknak az angol tengerészeknek veszélyekkel teli életéről, akiket Afrika legdélebbi csücskétől egészen Etiópiáig sodortak az események. Főhősünk, Henry Courtney, a híres Sir Francis Courtney kapitány fia gyermekként vág neki a tengeri kalandnak, de már férfiként érkezik végcéljához. Útja véres tengeri csatákon, cselszövéseken, poli-

tikai összeesküvéseken át vezet, miközben megtapasztalja a reménytelen szerelem érzését is egy velejéig romlott, ám gyönyörű nő iránt, aki csupán játékszerként használja őt. Az író mesterien formálja meg alakjait, és olyan képszerű leírást ad egy számunkra teljesen ismeretlen világról, a sohasem látott, mesebeli tájakról, hogy a történet szinte filmként pereg le előttünk. Letehetetlen olvasmány mindazoknak, akik kedvelik a történelmi kalandregényeket és nem riadnak vissza az író jellegzetesen naturalista ábrázolásaitól, amelyek olykor meghökkentők, ám rendkívüli életszerűségükkel hozzájárulnak a könyv jellegzetes hangulatához.

A regény egy trilógia első kötete, a történet folytatása a „Monoszun” és a „Kék horizont” című kötetekben olvasható.

KONKOLY ZSÓFIA

JULES GABRIEL VERNE: GRANT KAPITÁNY GYERMEKEI

Cápa fogástól a Föld körüli útig

Az egész egy kis magánjacht kipróbálásával kezdődött. Egy szép nagy cápát láttak úszni, s úgy döntöttek, kifogják. Jó móka és férfias munka volt ez az első Lord és vendégei számára, ám ekkor még nem sejtették, hogy ezzel egy Föld körüli utazás kezdődik.

A cápa gyomrát felvágva előkerült egy palack, s benne okmányok. Ezekből pedig az utasok arra következtettek, hogy egy szerencsétlenül járt hajó megmaradt legénysége kér segítséget. Rövid nyomozás után el is indultak Dél-Amerika felé. A társaság elég színes: Edward Glenarvan skót főnemes és neje; Mac Nabbs, a hi-

degfejű és tapasztalt katona; az eltűnt hajó kapitányának gyerekei és a személyzet. Mellettük feltűnik személyes kedvencem, Paganel. Ő a legszínesebb egyéniség a történetben.

Útjuk során bejárják a dél-amerikai kontinens változatos tájait, keresztül dzsungelen, dombokon, hegyeken. Átzelik Ausztráliát, érintik Új-

Zélandot és a Csendes-óceán több kisebb szigetét. A tízhónapos út során többek között találkoztak indiánokkal, megáradt folyón keltek át, félrevezették őket, és fogságba is estek. Röviden: egyáltalán nem unatkoztak!

Ez Verne egyik leghíresebb regénye, amely ugyanakkor szép vaskos is. Nem csoda, hogy eredetileg három kötetben jelent meg. Ennek ellenére csak ajánlani tudom a nagyszerű történet, főleg Paganel karaktere miatt!

TRÉBER TIBOR

CAPTain teszt a BKF-en

A KarrierCentrum egy újdonság bevezetésével szeretné növelni elhelyezkedési esélyeit: ebben a tanévben van először lehetősége a BKF-es hallgatóknak a hagyományos karrier-tanácsadási tevékenységek kiegészítéseként egy új, kompetencia alapú tesztrendszer, a CAPTain (Computer Aided Personality Testing) kitöltésére.

A CAPTain teszt nem IQ-teszt, nem személyiségteszt, kifejezetten a munka világára készült, és csak a munkavégzés szempontjából lényeges tulajdonságokra, kompetenciákra fókuszál. A teszt Nyugat-Európában igen elterjedt, és alkalmazását már több hazai nagyvállalat is megkezdte.

A CAPTain teszt kitöltése és elemzése rendkívül egyszerű, és egyúttal rövid időt vesz igénybe: az online tesztek kb. 30 perc alatt akár otthon is kitölthetők. A tesztek nem kerülnek nyilvánosságra, felhasználói gondoskodnak a személyes adatok védelméről. A CAPTain Analízis az alábbi csoportokba gyűjtve vizsgálja a munkaalkalmasságot jellemző kompetenciákat: munkaattitűd és munkastílus, vezetői attitűd és tulajdonságok, csoportattitűd és együttműködési készség, a személyiségnek a munkavégzés szempontjából legfontosabb jellemzői, fejlődési lehetőségek, potenciál.

A CAPTain Szubjektív lényegében önismerteti kérdőív, mellyel megvizsgálható, hogy a kitöltő hogyan vélekedik önmagáról, milyenek szeretne látszani környezeté számára, hogyan felel meg munkakörében. A teszt eredményei a kitöltést követően azonnal és automatikusan láthatóvá válnak a felhasználók, jelen esetben a BKF KarrierCentrumának munkatársai számára, akik személyes interjú keretében adják át a hallgatónak teszteredményét.

A BKF hallgatói a 2008/2009-es tanévben az alábbiak szerint tölthetik ki a CAPTain tesztet: egyrészt a 2009. év januárjában és júniusában záróvizsgázók közül a „leggyor-

sabbak”. A jelentkezés regisztrációhoz kötött, a KarrierCentrum ETR üzenetére kiküldött hirdetésre elsőként jelentkező 20 hallgató írhatta meg januárban, illetve 40-en írhatják meg júniusban.

A 2008/2009-es tanévben másodéves hallgatók közül az I. félévben kötelező gyakorlati tantárgyat tanító oktatók javaslatai alapján került kiválasztásra 40 hallgató, akik márciusban fogják megírni.

A KarrierCentrum a CAPTain szakértőivel, a MAKSZ-szal (Magyar Kommunikációs Ügynökségek Szervezete), valamint a kommunikációs szakmában tevékenykedő HPS Group és a Createam cégek munkatársaival együttműködve meghatározta a BKF-es diplomával betölthető állások (rendezvényszervező, marketing munkatárs, ügyfélkapcsolattartó stb.) speciális elvárásait, melyek a teszteredményekkel összehasonlítva képet adnak arról, hogy a hallgató kompetenciái mennyire felelnek meg a választott szakma által támasztott elvárásoknak.

És miért lehet fontos mindez egy főiskolai hallgató számára?

Egyrészt a teszt segítséget nyújt a munkával kapcsolatos kompetenciáik jobb megismeréséhez, ezáltal a fejlesztendő területek meghatározásához. Másrészt a hallgatónak lehetősége van arra, hogy csatolja CAPTain teszteredményét az állaspályázati anyagához, ezáltal több információt nyújt magáról, ami növelheti annak az esélyét, hogy ő nyerje el a meghirdetett pozíciót.

UTAZÁS KÉT KERÉKEN

Budapest egy futár szemszögéből

Az utazás szó hallatán nem csupán zsúfolt repülőterekre, lelkes turistákra, puccos külföldi éttermekre kell asszociálnunk. E fogalom ugyanis jelentheti a mindennapjaink során beidegződötten lezajló folyamatot, a városi közlekedést is.

Fővárosunk 1,7 millió lakosa közül a közlekedők egyre nagyobb arányban utaznak gépkocsival. Számukra viszont kínos a reggeli és délutáni csúcsforgalom dugóiban való türelmetlen várakozás, piros lámpáknál való ácsorgás, a környezetszennyezésről nem is beszélve. Sok budapesti utazó dönt a városi tömegközlekedés mellett, mindannyian tisztában vagyunk azonban annak technológiai és higiéniai hiányosságai. A gyalogos közlekedéshez általában túl nagyok a távolságok, a magánhelikopter pedig még mindig kivételes luxusnak számít. Ám létezik egy közel kétszáz éve ismert jármű, amely olcsó, dugóban is gyors, környezetbarát, hússzor több kalóriát fogyaszt, mint a vezetés, és egy női magazin felmérése szerint a kocsinál ötször menőbb a csajok szemében. Senki előtt nem lehet titok: a kerékpárról van szó.

Beszélgetőtársamnak, Halász Viktornak (alias Potternek) a kerékpár nem csak közlekedési alternatívát jelent. Korábban a neves Hajtás Pajtásnál, majd az Iszkiri nevű cégnél futárkodott. Jelenleg az Orient 21-nél dolgozik mint biciklis futár. Rengeteg díjat és elismerést kapott a szakmabelieknek megrendezett megmérettetéseken, és mindezek mellett versenyszerűen pályakerékpározik a BVSC színeiben.

- A biciklit tartod a városi közlekedés

legjobb eszközének?

- Ez távolság- és emberfüggő is. Aki valamiért nem kerékpározik, az használja a tömegközlekedést. Nem vagyok autóellenes, sem autópárti, de zavar, hogy egyesek egyedül ülnek be minimális távolságokra a kocsiba, ami nagyon szennyező, sok helyet foglal, drága és roncolja az utakat. Alternatívának

ajánlom a motort is: olcsóbb, kevésbé szennyező és gyors. Kisebb távra alkalmas a kerékpár, amit nagyobb utakra vagy rossz időben én is csak munkaeszközként használok.

- Kiből lehet futár? Feltétel az állóképesség?

- Nem feltétel, de nem árt. Megfelelő elszántsággal bárkiből lehet futár. A válság most ennek a szakmának is betett. Sok helyen, ahol eddig felvétel volt, most létszámstopp

van, és elbocsátások. Mindenesetre nagyon fontosja meg mindenki, hogy belevágjon-e.

- Ilyen veszélyes ez a munka?

- Eléggé. Mindennap feltesszük a kérdést, hogy „Mi lett volna, ha...?” Alkalmi tekerőnek veszélyes a biciklizés Budapesten, aki napi szinten űzi, annak kialakul ehhez a hatodik érzéke.

- Minek köszönheted, hogy mégis felteheted ezt a kérdést nap mint nap?

- A kulcsszó a rutin. Megismered az utcákat, tudod, mit fog csinálni a másik. Van-nak váratlan pillanatok, de idővel megtanulod ezeket is kezelni.

- Miből adódhat probléma?

- Figyelmetlenségből. Mindenkinek máson jár az esze, nem arra koncentrálnak, ami-re kéne. Ritka, hogy valaki higgadtan, nyugodtan közlekedjen.

- Mindenhol problémát okoz a bicikliseknek a figyelmetlenség?

- Budapest egy nyüzsgő nagyváros, feszült helyzetekkel, ideges emberekkel. Ez mindentűtt megvan a világban, csak nálunk különösen erősen. Az a baj, hogy megszoktuk. Bár igaz, hogy vidéken kisebbek a méretek, de arányaiban is jóval kevesebb a baj. A magyar baleseteknek közel fele a fővárosban történik.

- Mivel lehetne biztonságosabbá tenni a városi kerékpározást?

- A mi kultúránk ilyen szempontból eléggé elmaradt. Amit Nyugaton megtehetnek, azt mi sajnos nem. Vannak civil törekvések, látható például a Magyar Kerékpárosklub és különböző zöld szervezetek által kiharcolt fejlődés, de igazi változás csak sok idő eltelével lesz észrevehető.

- Mik a civil törekvések céljai?

- Azt nem kívánhatjuk, hogy mindenki biciklire üljön, mert olyan nem lesz soha. De itt többről van szó, mint törekvésekről. Az EU-támogatással elnyert fejlesztések, pályázatok

célja, hogy környezetvédelmi szempontból élhetőbbé tegyék a várost. Gazdaságilag rossz-szul áll az ország, de szennyezettségi szinten egyenesen listavezető.

- De ugyanakkor a kerékpár népszerűsítése az elmúlt években sikeresnek mondható! Tavaly a budapesti Critical Mass körülbelül 10 000 embert mozgató meg. Ez minek köszönhető?

- A reklámnak, leginkább. Rendkívül jó önkéntesek vannak a város különböző pontjain. Szájról szájra is terjed a híre. Aki egyszer elment, az jövőre is kimegy, és hívja a haverjait.

- Mit üzensz a városokban utazó autósoknak, tömegközlekedőknek, bicikliseknek, motorosoknak, gyalogosoknak?

- Valami olyasmit, ami az összes lehetséges módon utazóra vonatkozik: kellőképpen odafigyelve közlekedjenek, legyenek tekintettel a másokra. Legyenek türelmesek. Csak így következik be a változás, így érhetjük el a harmonikus egymás mellett utazást.

CSAPÓ ZSOLT

Fóbiák és praktikák

Az utazás borzasztóan összetett dolog. Sok ember számára az a legjobb kikapcsolódás, ha nagy baráti társasággal meg nyaralni. Mások azonban csak csendes üdülésre vágnak, közel az otthonukhoz. Persze az sem mindegy, milyen járművel jutunk el a célig, mint ahogy az a tény sem hagyható figyelmen kívül, hogy mennyien rettegnek a repüléstől, vagy hogy hány ember képtelen elviselni a környezetváltozást. Mariscsák Judit pszichológushallgató az utazás lélektanáról beszélt.

– Miért vágnak az emberek az utazásra?

– Szerintem az utazásnak többféle célja is lehet. Vannak, akik azért utaznak el, hogy pihenjenek. Sokan viszont ilyenkor kalandot, újdonságokat keresnek. Egy további lehetőség az, amikor valaki azért utazik el, hogy önmagát jobban megismerje. Ennek eszköze lehet a meditáció, a relaxáció, amikor teljesen önmagunkra tudunk figyelni.

Azoknak, akik erős stresszben élnek, kifejezetten ajánlott legalább egy hónapnyi utazással egybekötött kikapcsolódás, hiszen három-négy hétre lenne szükség ahhoz, hogy az ember teljesen ki tudja magát pihenni. Ez megakadályozza, hogy kialakuljon az úgynevezett „burnout”, azaz a kiegész jelensége. Abban az esetben beszélünk erről, amikor valaki a sok monoton munka miatt elveszíti a motivációját. Ilyenkor már nagyon nagy szükség van a pihenésre.

– Az aktív vagy a passzív pihenés javasolt inkább?

– Az, hogy a pihenés milyen formáját választjuk, teljesen személyiségfüggő. Vannak emberek, akik nyaralás alkalmával sem tudnak egy helyben maradni, ők az aktív pihenést részesítik előnyben – ilyen például a búvárkodás vagy a túrázás –, azaz megpróbálnak minél több dolgot kipróbálni, minél több helyet felfedezni, megismerni. A passzív pihenők viszont éppen a semmittevést, például a masszázst élvezik jobban.

Fontos lenne azonban, hogy kikapcsoljuk a mobilunkat, és élvezzük a megérdemelt szabadnapokat. Így állhat helyre test és lélek egyensúlya.

– Milyen társaság ajánlott a nyaraláshoz?

– Vannak emberek, akik kifejezetten élvezik, ha egyedül mehetnek nyaralni. Az azonban, hogy milyen társasággal megyünk, nagyrészt életkortól függ. A fiatalok legtöbbször saját kortársaikkal, nagyobb csapatban mennek. Az idősebbek viszont általában a csendes, nyugodt pihenést díjazják. A szülőknek fontos odafigyelni arra, hogy ne vigyék erőszakkal kirándulni kamasz gyermeküket, hiszen nekik más az elképzelésük a kikapcsolódásról. Ez olyan konfliktusokat okozhat, amelyek akár az egész nyaralást elrontják.

– Mit tanácsolsz azoknak, akik elutaznak?

– Ne rögtön a szabadság első napján induljunk el nyaralni, hagyjunk magunknak legalább egy napot otthon arra, hogy „felkészüljünk” a pihenésre. Nem jó rögtön, erőltetett menetben útnak indulni. Ha pedig megérkeztünk a pihenőhelyre, ne akarjuk az első nap az egész környéket felfedezni, ne a legnagyobb túrával indítsunk. Az elején csak pihenünk, és ismerkedünk a környezettel.

- Milyen járművel érdemes utazni?

- Kinek mi a legkényelmesebb és a legmegnyugtatóbb. De az utazással kapcsolatban is többféle félelem létezik. Sokan nem mernek felszállni járművekre, legyen akár repülőről, akár tömegközlekedési eszközről is szó.

- Létezik olyan, hogy valaki fél a tömegközlekedéstől?

- Vannak ilyenfajta félelmek, fóbiák. Ám ezeknek is több fajtája ismert. Akadnak olyan emberek, akik csak akkor viselik el az ilyen járműveket, ha közben zenét hallgatnak, vagy egy könyvbe mélyednek, hogy ne kelljen szembesülniük a „közönséggel”. Akadnak olyanok is, akik éppen ezért csak társaságban képesek utazni, barátokkal, ismerősökkel veszik inkább körül magukat.

- Mi a helyzet a többi járművel?

- Alapvetően van bennünk egy velünk született félelem az eséstől. Ez mindenkiben ott van, csak egyes esetekben valamilyen negatív tapasztalat hatására felerősödhet. Így fordulhat például elő, hogy sokan nem mernek felszállni a repülőre.

- Nevezhetjük ezt fóbiának?

- A fóbiás ember olyan dologtól fél, ami egyébként az „átlagember” számára nem tűnik veszélyesnek. Ha egy ilyen ember retteg valamitől, nem használ a biztatás. De ez nem csak a közlekedésre vonatkozik. Vannak, akik nem, vagy nagyon nehezen viselik el a környezetváltozást és az idegen, általuk nem ismert helyeket, mert az ismeretlen helyzet feszültté és bizonytalanná teszi őket.

- Mit lehet ez ellen tenni?

- Úgy gondolom, sokszor problémát jelent a szülők hozzáállása is, az ő saját félelmeik, amelyeket gyermekeikbe is „belenevelhetnek”. De persze valamilyen rossz emlék kapcsán is kialakulhatnak félelmek, amelyek hozzákapcsolódnak egy adott helyhez vagy helyzethez.

Többféle módszer létezik ennek megszüntetésére. Az egyik a modellkövetés. Ehhez szakemberre van szükség, olyan emberre, aki példát mutat a páciensnek. Fontos, hogy a beteg megbízzon ebben az emberben, és hogy képes legyen őt követni. Így szépen, lassan képes kilábalni a fóbiából.

Egy másik gyógy mód az, amikor a félelem tárgyát vonzóvá tesszük az alany számára. Fokozatosan szoktatjuk hozzá az új helyzethez, deszenzitizáljuk, így kevésbé lesz érzékeny az adott probléma iránt.

ÁRGYELLÁN EDINA

ERASMUS-INFO

Világot látni

Gondtál már arra, hogy milyen lehet egy szemesztert egy másik országban, egy másik városban, egy másik egyetemen eltölteni? Miközben megismeresz egy új kultúrát, rengeteg új baráttra teszel szert, kamatoztatod angoltudásod, sőt ha elég ambiciózus vagy, akár egy további nyelvet is elsajátíthatsz. Nem is beszélve arról, hogy még önállóbb, még talpraesettebb leszel, és még többet fogsz tudni a világról. Ez a kaland olyan élményekkel, tapasztalatokkal gazdagít minden bátor jelentkezőt, amelyek birtokában sokkal könnyedebben fog tájékozódni a világban.

Főiskolánknak jelenleg 21 külföldi egyetemmel van Erasmus-megállapodása, hárommal bilaterális szerződése és további négygyel hallgatói megállapodása. S a lehetőségek tárháza egyre csak bővül. Jelenleg a következő országok közül választhatok: Anglia, Lengyelország, Litvánia, Belgium, Törökország, Hollandia, Németország, Csehország, Románia, Ausztria, Olaszország, Portugália, Spanyolország, Svédország, Kanada, Svájc, Luxemburg, Franciaország.

Ha valaki kedvet és bátorságot érez magában, hogy belevágjon egy nagy kalandba, nem kell mást tennie, mint a BKF honlapjáról letöltött jelentkezési lapot kitöltve leadni április 15-ig a BKF Nemzetközi és Tudományos Titkárságán, a Főépület 313-as szobájában. Fontos, hogy április 15-ig kell jelentkezni mind a 2009 őszi, mind a 2010 tavaszi félévére. Az elbírálás határideje április 30. A döntést az Erasmus Bizottság hozza meg.

A pályázaton való részvétel feltételei:

- *aktív hallgatói jogviszony*
- *két teljes szemeszter sikeres befejezése*
- *megfelelő idegen nyelvtudás (leginkább angol)*
- *az utolsó két lezárt félév súlyozott tanulmányi átlaga legalább 3,5*

Még mielőtt bárki megijedne, az Erasmus-programban való részvétel nem jelent féléves csúszást. A külföldi egyetemen tanult tárgyakat itthon beszámítjuk és fakultatív kreditként elismerjük.

További információkért bátran forduljatok hozzám, a Hallgatói Önkormányzatban én vagyok az Erasmus-kapcsolattartó. Elérhetőségeim: epoppero109@bkf.hu vagy dizziesoul@gmail.com

POPPER ELIZA

HÖK TUDÁSTÁR

Programok, tervek, szösszenetek

A HÖK igyekszik megteremteni az alkalmat a világ felfedezésére. Aki ott volt tudja, aki nem, az majd megtudja, hogy milyen hatalmas buli, ha a BKF-esek fogják magukat, és elindulnak a nagyvilágba. Az első ilyen valahová Bécs volt, és az Adventi vásár, de a következő úticél lehet Aszterdam vagy Prága is. Ráadásul nem csak külföldi utakban gondolkodhatunk, hisz Magyarországon is rengeteg lehetőség és rendezvény lesz.

Ha már kiutaztuk magunkat, ne felejtjük el, hogy márpedig suliba is kell járni, de mellette nem muszáj otthon a gépünk előtt porosodnunk, mert programokból nem lesz hiány a félév során. Előzetes tervek szerint íme egy kis ízelítő, hogy mik jöhetnek számításba:

- Színház (értsd úgy, hogy olcsó jegyek, nagyszerű színdarabok, jó társaság)
- BKF szépe választás (színvonalas verseny, programok, zsűrivel)
- Tánc (kár itt a BKF-en, táncolni vágyóknak tánccsoportok esetleg később fellépésekkel)
- Challenge day (gimis idők felidézése, főiskolás módon)
- Ha már témánál vagyunk, akkor sportolási lehetőségek (foci, kosár, flourball, röpi)
- Mert lazítani néha muszáj: kocsmatúra
- Mert a bor finom és rengeteg fajtája van: bortúra
- Filmklub (mert aki a filmeket szereti, rossz ember nem lehet)
- Színjátszókör (művészi hajlamok kiteljesedésére)

Ha valami hiányozna ebből a felsorolásból, irány a kisház, és lehet ötletelni a HÖK-nek és lelkes tagjainak, hogy mivel is szeretnétek eltölteni unalmas óráitokat!

KOVÁCS BARBI

Naiv voltál, mikor azt hitted, jó lesz majd megbeszél-
ni egy-két dolgot haverokkal,
mikor tudod, hogy nyugod-
tan lehetsz őszinte, nem kell
színészkedned senki előtt, el
is monddod, amit akarsz, ta-
nácsot is kapsz, de tudod,
hogy valami hiányzik, mert
ugyanúgy ott motoszkál az
a kérdés a fejedben, rögtön
ahogy magadra maradsz,
akár egy pillanatra is; de
csend lesz körülötted, és új-
ra érzed azt a kellemetlen ér-
zést a torkodban, fojtogat-
ni kezd ezer – valójában csak
egy – gondolat, ami hetek óta
nem hagy nyugodtan alud-
ni, ami miatt hajnalokig for-
golódsz, mire a szájalmas
agyad annyira elfárad, hogy
feladja a küzdelmet az éber-
séggel, és reggel nyolcig csak
álmaidban nem hagy békén;

a gombóc a torkodban köz-
ben olyan elviselhetetlen lesz,
hogy legszívesebben hánynál
egyet, helyette viszont pró-
bálsz inkább elfojtani ma-
gadban, érzed, ahogy a vér-
nyomásod emelkedni kezd,
előnt a tehetetlenséggel ve-
gyes félelem ismerős érzése;
tudod, hogy nem segít rajta
semmi, hiába kezdesz min-
denfelé kapkodni, de így sem
tudod annyira lefoglalni az
agyad, hogy ne az lebegjen
a szemed előtt, ami elől nem
tudsz játékokba menekülni,
nem sikerült előző este itallal
sem elúzni, nem segített rajta,
ha sporttal fárasztottad ma-
gad hullára, viszont legalább
egy ideig elnyomja a füled-
ben dübörgő fülhallgatók za-
ja, amiért egyébként a metrón
melletted ülő mindig beszól,
hogy „halkítsdmárle”, te pe-

dig értetlenül visszanezel rá
és belegondolsz, mi történne,
ha a zene a füleidben hirtelen
halkabb lenne, mint az üvöl-
tő gondolatok a fejedben, me-
lyeket rögtön előcsalna a sze-
relvény monoton zakatolása,
így inkább fogod magad, és le-
szállsz a következő megállónál,
hogy sétálj egyet, azt remélve,
történik valami, ami majd
megoldást kínál minden – va-
lójában csak egy – problémád-
ra, helyette viszont az ismerős
utcák és házak – ahelyett,
hogy válaszolnának a kérdé-
sedre – az arcodba röhögnek
az út mentén fekvő hajlék-
talannal együtt, és csak azt
mondják amit eddig mindig:
– Már az szájalmasan nevet-
séges, hogy a kérdést egyálta-
lán fel kell tenned, nemhogy
választ is várnál rá.

HERNÁDI LEVENTE

Szeretnénk végre azt érezni, hogy egy képzés régen dédelgetett álmaitokat, sikerességeket valósítja meg vagy éppen magabiztosabbnak, kreatívabbnak érzitek mindennapjaitokat?

HA IGEN, JELENTKEZZETEK azalábbi kedvezményes, intenzív, elhelyezkedési esélyeket nagyban növelő tanfolyamainkra:

A BKF az eredményes nyelvizsgáért program keretében: **ANGOL ÉS OROSZ nyelvi felkészítő**

A képzés kezdete:	2009. március
Időbeosztás:	A csoport igényei szerint kerül kialakításra
Jelentkezés feltétele:	-----
Jelentkezési határidő:	Folyamatosan várjuk a jelentkezéseket
A képzési idő:	128 óra
Kedvezményes részvételi díj:	102.400. -Ft/ kurzus
Diákigazolvánnyal rendelkezőknek:	89.600. -Ft/ kurzus

A tanfolyam egy - egy nyelv tekintetében legalább 15 fő jelentkezése esetén indul! A képzés költsége a vizsgadíjat nem tartalmazza!

Esküvőszervező- és esküvőrendező (Wedding Planner and Organiser) **Alapfokú Smink és Arcápoló (Elementary Make- up Artist)** **Babysitter (Au pair)** **Stílustanácsadó (Stylist)**

A képzést sikeresen elvégzők **ANGOL - MAGYAR** nyelvű képesítő oklevelet kapnak

A képzés kezdete
Időbeosztás
Jelentkezés feltétele
Jelentkezési határidő

2009 március
A csoport igényei szerint kerül kialakításra
Érettségi bizonyítvány
Folyamatosan várjuk a jelentkezéseket

Képzési idő és részvételi díj

Alapfokú Smink és Arcápoló	5 alkalom/15 óra (1200 Ft/tanóra)
Esküvőszervező - és esküvőrendező	8 alkalom/40 tanóra (1200 Ft/tanóra)
Babysitter	8 alkalom/40 tanóra (1200 Ft/tanóra)
Stílustanácsadó	18 alkalom/90 tanóra (800 Ft/tanóra)

A tanfolyam legalább 15 fő jelentkezése esetén indul!

A képzésekről és tanfolyamokról további információ:

Markovits Ágnes:
Praksi Dóra:

Mobil: 06-20/772 60 56
Mobil: 06-20/519 97 15

E-mail: amarkovits@bkf.hu
E-mail: dpaksi@bkf.hu

www.bkf.hu/felnottkepzes

